-105-

அமிர்தவசனி

தெய்வீக மாதப் பத்திரிகை

மலர் : 13	பிலவஹு தைமீ	வருட
இதழ்: 10	ஜனவரி '62–பிப்ரவரி '62	சந்தா ரூ. 3-00

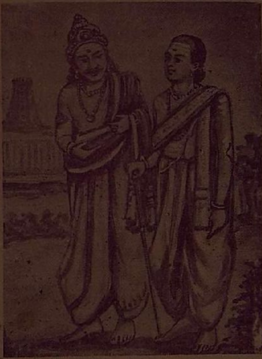

Page No. -105-

திருவாரூரில் சுந்தரரும், சேரமான் பெருமாளும் சந்தித்தல்

(சித்திர விளக்கம் பக்கம் 436)

ACC. NO. 13855.

உள்பொருள்

		பக்கம்
1.	நாம ஸ்மரணமே பேரின்ப வீடு (திருப்புகழ்மணி) ...	433
2.	சேரமான் தோழமை (கி. வா. ஜ.) ...	436
3.	குமாரஸ்தவ விளக்கம் (திருப்புகழ் சதுரர் சே. த. ராமலிங்கம் பிள்ளை, B.A., B.T.) ...	439
4.	திருப்புகழ் விரிவுரை (குகஸ்ரீ) ...	442
5.	ஸ்ரீமஹாபாரதம் (பாரதவாஜீ அதம்பார் S. ராமஸ்வாமி) ...	453
6.	காலதர்மமும் காலதர்மனும் (ஆ. கி. ரங்கராஜன்) ...	456
7.	நாளும் கோளும் (ரஸபதி) ...	461
8.	காளைக் குமரேசன் (கி. வா. ஜகந்நாதன்) ...	469
9.	மணம் (C. M. பரமானந்தம்) ...	472
10.	இன்பமே எந்நாளும் துன்பமில்லை (அன்பன்) ...	475
11.	THE DECEMBER FEAST OF BHAJAN (*Thiruppugal Mani*) ...	478

அமிர்தவசனி சந்தாதாரர்கட்கு வேண்டுகோள்

சித்திரைமீ முதல் பங்குனிமீ முடிய வருடச சந்தா உள் நாட்டிற்கு ரூ. 3. பணம் முன்னதாக அனுப்பவும். வி. பி. இல்லை.

இலங்கைக்கு நான்கு வருடச் சந்தா / வி. பி. தபால் செலவு உள்பட ரூ. 14.

மலேயா, ஆப்பிரிக்கா, மற்ற நாடுகளுக்கு நான்கு வருட சந்தா முப்பது ஷில்லிங்குகள், போஸ்டல் ஆர்டராக அனுப்பவும்.

சித்திரை மாதத்திற்கு முன்னதாகவே சந்தாத் தொகையை அனுப்பினால் தொடர்ந்து பத்திரிகை கிடைக்கும். வருட நடுவில் சநதாச செலுத்தினால், சித்திரைமீ முதல் வந்த முன் இதழ்கள் கிடைக்கக் கூடியதை உததேசித்து, சந்தாத் தொகையைப் பெற்றுக் கொள்ளவோ, மறுக்கவோ நேரும்.

அமிர்தவசனி 54, பந்தர் தெரு, சென்னை.

குறிப்பு : முந்திய இதழ்களின் வருடத தொகுப்புகள 3-50 வீதம் கிடைக்கும். சில பிரதிகளே கைவசம் உள. தபால் செலவு ரூ. 1.

அமிர்தவசனி

தெய்வீக மாதப்பத்திரிகை

எல்லோரும் இன்புற் றிருக்க நினைப்பதுவே
அல்லாமல் வேறொன் றறியேன் பராபரமே.

ஆசிரியர் : சு. முத்துஸ்வாமி

மலர் 13	பிலவ௵ தை௴ ஜனவரி—பிப்ரவரி 1962	இதழ் 10

நாம ஸ்மரணமே பேரின்ப வீடு

(திருப்புகழ் மணி)

ஒட்டுவது அன்பு – கரைவது காதல்.

ஈசனிடம் மனம் கரைந்தால், அந்தக் காதல் அடியார்களை நன்றிக்கு உய்ப்பதுமன்றி, நாதன் நாம ஆனந்த ஸாகரத்தில் நிறுத்திவிடும்.

நான் என்ற ஆணவத்தை மறந்தவர்தான் நாதனாகிய முருகனை யடைய முடியும். தன்னை மறந்த கோபியர் எங்கும் கிருஷ்ணனைக் கண்டார்கள். குஹமயம் ஜெகத்தாய்க் கண்டார் அருணகிரியார். எந்த நாம ரூபத்தை நினைக்கிறோமோ அந்த நாம ரூபமான பொருளே நம் உள்ளிருந்து வெளியில் வந்து காக்கும். தெய்வம் நம் உள்ளத்திலும் இருக்கிறது. மனமுருகி அதை யழைக்கும் பொழுது ரூபத்துடன் வெளியில் வருகிறது. முருகனைக் கூடவே வைத்துக்

தன் வாழ்விற்(கு) அன்றிப் பிறர்வாழத் தான் வருந்தல்,
நன்மையென்றே, மேலோர் நாளும்நவில் கின்றாரே.

கொண்டால் அவனுடைய நிழல் எப்பொழுதும் நம்மைக் காக்கும். உலகமெல்லாம் அவனுடைய நிழலில் தான் தங்கியிருக்கிறது. ஆண்டவன் எங்கு மிருப்பவனுயினும், அவன் பெயரைச் சொன்னமாத் திரத்தில், நிழல்போல் நம்மைத் தொடர்ந்து, நாம் எங்கு சென்ருலும் அங்கு தோன்ருத் துணையா யிருந்து நம்மைக் காக்கிருன்.

தேவாரம் திருப்புகழ் முதலிய பாடல்களை இசையுடன் பாடிஞல், மனேலயம் உண்டாகும். நாமத்தைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தால், போக்கு வரவற்ற ஒரு பொருள் நம்முள்ளத்தில் வந்து தாக்கி ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும். எந்தக் குலத்தில் பிறந்தாலென்ன? பிறந்த குலத்தை மறந்து முருகனை நினைப்பவன் உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்தவனுய் விடுகிருன். அட்டை பிடித்துப் பிடித்துப் பார்த்து முடிவில் ஒட்டிக் கொள்வது போல, மனத்தால் ஆண்டவனை விடாமல் நினைத்துக் கொண்டிருந்தால், முடிவில் அவனுடன் ஒட்டிக் கொள்ளும். அதுவே ஒட்டிட்ட பண்பு. ஆண்டவனிடம் நாம் அட்டைகளாய் விடவேண்டும். உலகத்திலுள்ள ஜீவராசிகளை முருகனுகப் பார்த்து அவற்றுடன் அன்பிஞல் ஒட்டிக்கொள்ள வேண்டும். சூரபதுமன் உலகத்தில் வேற்றுமையைக் கண்டு வேற்றுமையை வளர்த்தான். அன்பாகிய முருகனை எங்கும் கண்டு ஒற்றுமையை வளர்த்தனர் தேவர்கள். முருகனுடைய வேலும் இராமபாணமும் அன்பின் சுவரூபமே. முருகன் ஒரு வேலையும் இராமன் ஒரு பாணத்தையும் விட்டு உலகத்தை ஒற்றுமைப்படுத்தினர். அன்பிஞல் உலகத்துடன் ஒட்ட வேண்டும். இதுவே இறைவனுடைய பண்பு. ஒற்றுமையில் வேற்

பசுவைக் கொன்றே செருப்புத் தானஞ்செய் பொல்லார்போல்,
விசமில்லான் செய்தருமம் நின்றுபுகழ் செய்யாதே.

றுமை லயப்பட்டு விடும். ஜீவனும் பரமனும் ஒட்டி யதை அறிவதெப்படி? இரண்டாயிருக்கும் தாளத்தைத் தட்டினல் ஓசை யுண்டாகிறதல்லவா? அது போல், ஆண்டவனுடன் ஒட்டியதற் கடையாளம் ஆனந்த உணர்ச்சி யேற்படுவதுதான்.

"தீராப்பிணி தீர ஜீவாத்தும ஞான ஊராட்சிய தான ஓர் வாக்கருள்வாயே" என்று முருகனைக் கேட்டார் அருணகிரியார். ஜீவிதமுடையது ஆத்தும ஞானந்தான். உலகத்திலுள்ள பொருள்களெல்லாம் ஞானசுவரூபமே. முருகாவென்று பாடுவது சப்த சுவரூப ஞானம். அந்நாமத்தைச் சொல்லி வந்தால், உடலில் வாழும் தியாகிய முருகஜோதி ஜாஜ்வல்லிய மாய்ப் பிரகாசிக்கும். அதை அணையவிடாமல் கினை வால் வளர்க்க வேண்டும். உடம்பே ஞானபுரம். "ஞான ஊராட்சியை ஆள முருகாவெனும் ஒரு ஞானவாக்கைக் கொடு" என்றார் அருணகிரியார். தமிழ்மொழி முருகனை நாடச் செய்கிறது. "தமிழ்" என்பது ஓர் மொழியை மட்டும் குறிப்பதல்ல. தமிழ் என்பது ஓங்காரம். "கொன்றைச் சடையற் கொன்றைத் தெரியக் கொஞ்சித் தமிழைப் பகர்வோனே" என்றார் அருணகிரியார். ஆண்டவன் துதி எம் மொழியி லிருந்தாலும் அதற்குப் பெயர் தமிழ். உடம்பாகிய ஞானபுரத்தில் முருகனுடைய நாமத்தைச் சொல்லிச் சொல்லி அவனுடைய ஆட்சியை ஸ்தாபிக்க வேண்டும்.

வாயடக்கி நெஞ்சடக்கி வாழ்தவத்தைச் செய்யாதார்
சாயவுடை பூண்டு சதிராடல் செய்பவரே.

சேரமான் தோழமை

(கி. வா. ஜ.)

காவிரியின் வடகரையில் பெருமங்கலம் என்ற ஊரில் சோழ மன்னர்களின் சேனைத் தலைவராவார் குடியாகிய ஏயர் குடியில் கலிக்காமர் என்னும் அன்பர் ஒருவர் பிறந்தார். அவர் சிவனடியார் பால மிக்க அனபுடையவராகி வாழ்ந்தார். அவருக்கு, சுந்தரர் இறைவனைப் பரவையார் பால் தூதுவிட்டார் என்ற செய்தி காதில் விழுந்தது. அதுகேட்டு, "எம்பெருமானை இவர் ஏவியது நன்முயிருக்கிறது" என்று கோபமும் அதிசயமும் கொண்டார். "எம்பெருமான் தான் அடியவருக்கு எளியராயினுல் இந்த மனிதன் ஒரு பெண் பிள்ளையிடம் இரவில் தூதனுப்புவதாவது! அந்த மனிதரைக் கண்டால் என்ன செய்வேனே ?" எனறு கோபம் மிக்க உள்ளத்தினராகி இருநதார்.

இந்தச் செய்தியை அறிந்த சுந்தரர் தாம் பிழை செய்ததை ஒப்புக் கொண்டு, "இதற்குத் தேவரீரே ஏதேனும் பரிகாரம் செயதருள வேணடும்" என்று இறைவனை வேண்டினுர்.

இறைவன் அவ்விருவரையும் நட்பாக்க வேண்டும் என்று திருவுள்ளங் கொண்டு ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனுருக்குச் சூலைநோயை உண்டாக்கினுர். அதனுல் அவர் மிக வருந்திய போது இறைவன் அவர் பால் சென்று, "சுந்தரன் வந்து இதனைத் தீர்ப்பான்" என்று அருளினுன், "எம்பெருமானை ஏவல் கொண்ட அவர் வந்து தீர்ப்பதைவிட நான் இந்த

மறுமைக்குத் துணையா, மகிழ்ந்தறத்தை செய்யாச்
சிறுமையர்கள் மூத்தால், சிறப்பிக்கா திவ்வுலகே.

நோயால் வருந்துவதே நன்று " என்று மறுத்தார் அவர். இறைவன் மறைந்தருளிச சுந்தரரிடம் சென்று, " நீ போய்க் கலிக்காமனுடைய சூலை நோயைத தீர்த்துவா " என்று பணித்தான்.

சுந்தரர் கலிக்காம நாயனாரிடம் செல்லப் புறப்படடு தாம் வருவதை முன கூட்டியே சொல்லி யனுப்பினார். அதுகேட்ட ஏயர்கோன், 'இவர் கையால் நோய் தீர்வதைவிட நான் சாவதே நன்று' என்று எண்ணித தம் உடைவாளால் குத்திக் கொண்டு உயிர் நீத்தார். அவருடைய மனைவி சுந்தரர் வருவதை அறிந்து, ஏயர்கோன் உடம்பை அலங்கரித்துப் படுக்கையில் விடச்செய்து, "யாரும் அழாதீர்கள். நம்பியாரூரரை வேண்டிய உபசாரங்கள் செய்து எதிர்கொள்ளுங்கள்" எனறாள். அபபடியே அவர்கள் எதிர்கொள்ள, "ஏயர்கோன் உடல் நலம் எப்படி இருக்கிறது?" என்று சுந்தரர் கேட்டார். " அவர் படுக்கையில் படுத்துள்ளார், நோய் இல்லை " என்றார்கள். அது கேட்ட சுந்தரர், "நான் அவரைப் பார்க்க வேண்டும்" என்று சொல்ல அவர்கள் அழைத்துச் சென்றார்கள்.

சுந்தரர் அவர் நிலையைக் கண்டு, "நானும் என் உயிரை மாய்த்துக் கொள்வேன் " என்று குற்றுடை வாளை எடுத்தார். இறைவன் திருவருளால் பிணமாகக் கிடந்த ஏயர் கோன் உயிர்பெற்று எழுந்து, சுந்தரர் செய்கையைத் தடுத்து உடைவாளை வாஙகிக்கொண்டார். சுந்தரர் உடனே ஏயர் கோனைப் பணிய அவரும் சுந்தரரைப பணிந்தார். இருவரும் எம்பெருமான் பெருங்கருணைச் சிறப்பை எண்ணிப் போற்றினர். அன்று முதல் நெருங்கிய நண்பர்களாயினர்.

மனசாட்சிக்(கு) அஞ்சும் மகப்பேறு நல்ல ;
இனம்பெருக்கப் பெற்றார், இழிவெய்தி மாய்வாரே.

சேரநாட்டில் திருவஞ்சைக் களத்தில் இருந்து அரசாண்டு வந்தார் சேரமான் பெருமாள் நாயனர். அவர் ஒவ்வொரு நாளும் சிவபெருமானைப் பூசை செய்து முடித்தவுடன் இறைவனுடைய பாதச் சிலம்பொலி கேட்கும். அதனுல் மன நிறைவு பெறுவார். ஒருநாள் பூசை முடிந்தும் சிலம்பொலி கேட்கவில்லை. அதனுல் வருந்திய பொழுது சிறிது நேரம் கழித்து அவ்வொலி கேட்டது. அதோடு, " தில்லையில் வன்ரெண்டன் நம்மைத் தரிசிக்க வந்தான். அதனுல் தாமதமாயிற்று " என்று இறைவன் அருளினுன். அதுகேட்ட சேரமான், " அத்தகைய அடியாரைத் தரிசித்து இன்புற வேண்டும் " என்ற ஆர்வம் உடையவரானுர்.

தம் நாட்டினின்றும் நீங்கித் திருத்தில்லை சென்று நடராசப் பெருமானைத் தரிசித்துக் கொண்டு, சுந்தரர் திருவாரூரில் எழுந்தருளி யிருப்பதை அறிந்து அங்கே சென்ருர். சுந்தரர் அவர் வரவை யறிந்து வரவேற்கச் சேரமானும் சுந்தரரும் நண்பர்களாயினர். தம்பிரான் தோழராகிய சுந்தரர் இபபோது சேரமான் தோழரும் ஆனுர்.

அப்பால் இருவரும் திருவாரூர் பூங்கோயில் சென்று இறைவனை வழிபட்டார்கள்.

தன்னறிவும் கற்ற தனியறிவும் கொண்டுலக
நன்னடையைக் கல்லார், நடைப்பிணமே ஆவாரே.

குமாரஸ்தவ விளக்கம்

(திருப்புகழ் சதுரர் சே. நா. ராமலிங்கம் பிள்ளை, B.A., B.T.)

8. சுபநிதி பதயே நமோநம:

சுபநிதி - பேரின்ப மங்கள முத்திச் செல்வத்தின் ;
பதயே - தலைவனுக்கு ; நமோநம : போற்றி போற்றி.

துன்பச் செல்வத்தின் தன்மை :—நிதி என்றால் செல்வம் என்று பொருள். செல்வம் என்பது மக்கள், வீடு, மாடு, பொன் முதலியவை என்பர். ஆனால் இச்செல்வம் நிலையானதாகாது. ஏனெனில் நாம் உலகத்தில வாழும் வரையில்தான் பயன் படும். "பொருளி லார்க்கு இவ்வுலக மில்லை." அதாவது இம்மைக்கே உரியது ; மறுமைக்குப் பயனபடாதது. அடிக் கடி மாறும் தன்மையை யுடையது. 'செல்வம்' என்ற சொல்லே 'போவோம்' என்ற பொருளைத் தருவதாகும். இவ்வித செல்வம் அற்பர்களிடத்திலும் சாதாரணமாய் உள்ளமை காணலாம்.

"பொருட்செல்வம் பூரியார் கண்ணும் உள" (திருக்குறள்)

இவ்வித பொருள் செல்வத்தை ஈட்டுவதும், காப்பதும், அழிப்பதும், பின் இழப்பதும் துன்பத்தையே தரும்.

"இன்னல் தரும்பொருளை ஈட்டுதலும் துன்பமே
பின்னதனைப் பேணுதலும் துன்பமே—அன்னது
அழித்தலும் துன்பமே அந்தோ பிறர்பால்
இழத்தலும் துன்பமே யாம்."

எனவே இச் செல்வத்தைத் துன்பச் செல்வம் என்னலாம். மேலும் இச் செல்வம் வந்ததும் பலவித தீய குணங்களும் உண்டாகும்.

அறிவும் உணர்வும் மனையறத்தின் ஆக்கம் ;
அறியார் அதையென்னில், அழியின்பாம் அவ்வளவே

" செல்வம்வந் துற்றகாலை தெய்வமும் சிறிது பேணர் "

" சிறியரே மதிக்கு மிந்தச் செல்வம்வந் துற்ற ஞான்றே
வறியபுன செருக்குமுடி வாயுளோர் மூகராவர்
பறியணி செவியுளாரும் பயிறரு செவிடராவர்
குறிபெருங் கண்ணுளாரும் குருடராய் முடிவரன்றே."

என்பதனை நோக்குக.

இந்தச் செல்வத்தால் வரும் இன்பம் மிகச் சிறியது. துன்பமோ மிகப் பெரியது. ஆதலின் இதனைத் துன்பச் செல்வம் என்போம்.

இன்பச் செல்வம் எது ?

அமங்கலத் துன்பச் செல்வம் என்று ஒன்றிருந்தால் மங்கல இன்பச் செல்வமும் இருக்கவேண்டுமே ! ஆம். இன்பச் செல்வம் என்பதும் உண்டு. அதுவே முத்தி யின்பமான பேரின்பந்தரும் செல்வமாகும். வறுமையால் வாடினர் குசேலர். அவருடைய 27 பிள்ளைகளுக்கும் ஒருவேளை கஞ்சிகூட வயிறார அளிக்க வகையில்லையே என்று வாடினர். அவருடைய மனைவியான சுசீலை, பற்றற்ற பரம யோகியாகிய குசேலரிடம் இதை எவ்வாறு தெரிவிப்பது ? இவ் வறுமை நீங்க வழி யாது ? என்றெல்லாம் பலகாலம் சிந்தித்தாள். அவளுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. துவாரகை மன்னனாகிய கண்ணபிரான் குசேலரது சிறந்த நண்பன். குசேலரும் கண்ணனும் சாந்தீப முனிவரிடம் ஒருசாலை மாணவராகக் கல்வி பயின்றவர்கள். ஆகையால், செல்வனாய் விளங்கும் கண்ணனிடம் சென்று சிறிது பொருள் வாங்கி வந்தால், தமது செல்வக் குழந்தைகளின் பசிப்பிணியை மாற்றலாம் என எண்ணினள். ஒருநாள் குசேலரை வணங்கித் தன்

மதிமக்கட் பேறு மனையறத்தில் வாய்க்க,
மதிநுதலார் கூட்டம், மதிப்பார்கள் ஞானிகளே

எண்ணத்தை வெளியிட்டாள். குசேலர் அதனைக் கேட்டு, கண்மணீ ! பால் கடலிலேயே வாழ்கிற மீன் ஒன்று அங்குள்ள பாலைக் குடிக்க விரும்பாமல் வேறு உப்புக் கடலிலுள்ள உப்பு நீரைக் குடிக்க விழைந்தது போல, கண்ணனை அடைந்து நான்கு கதிகளையும் கடக்கும் இனபச செல்வத்தை நண்ண எண்ணுமல், துனபச் செல்வத்தையா விரும்புவேன் யான் ?

"பாற்கடல் அடுத்தமீனஅப் பால்விரும் பாமல் வேறு
ஏற்குமா விரும்பினுற் போல் எம்பிரான் திருமுன சார்ந்து
நாற்கதி கடக்கும் இன்பச் செல்வத்தை நண்ணி டாமல்
சேல்கருங் கண்ணுய்! துன்பச் செல்வமோ நண்ணுவேன்
யான் ?"

எனக்கூறி மறுத்தனர் என்பது குசேலோபாக்கியானம். இன்பச் செல்வம் முத்திச் செல்வமேயாம். அதுவே சுபநிதி யாகும். அதனை அடியவருக்கு வழங்கும் அண்ணல் குமரக் கடவுளே யாதலின் சுபநிதி பதயே நமோநம என்ருர்.

இன்னெரு கருத்து :

சுபம் என்பது சிவம், மேன்மை என்ற பொருள்களும் உடையது. ஆதலின் சிவநிதி என்ற செம்மை நலத்தின தலைவன் குகவேள் என்றும், எல்லா மங்கலத்திற்கும் மேன் மைக்கும் இருக்கையாக இருப்பவன் என்றும் கொள்ளலாம்.

நீர் நிறைந்த கடலுக்கு ஜலநிதி என்று பெயர். அது போல மாருத மங்கலம் (சுபம்) நிறைந்த குகப்பரமன் சுபநிதி எனப்பட்டான். ஆதலின் மங்கள (இன்ப) தாயகமான மாபெருந் தலைவனுக்கே வணக்கம் கூறியதாகக் கொள்ளலாம்,

---

———இயல்வதனை என்றும் ஈயாரை, ஞால
இயற்கை பழிக்கும் ; மனச்சான் றிடிக்குமரோ

திருப்புகழ் விரிவுரை

(குகஸ்ரீ)

முத்தைத்தரு பத்தித் திருநகை
அத்திக்கிறை சத்திச் சரவண!
முத்திக்கொரு வித்துக் !குருபர! எனவோதும்
முக்கண் பரமற்குச் சுருதியின்
முற்பட்டது கற்பித் திருவரும்
முப்பத்துமு வர்க்கத் தமரரும் அடிபேணப்
பத்துத்தலை தத்தக் கணைதொடு
ஒற்றைக்கிரி மத்தைப் பொருதொரு
பட்டப்பகல் வட்டத் திகிரியில் இரவாகப்
பத்தற்கிர தத்தைக் கடவிய
பச்சைப்புயல் மெச்சத் தகுபொருள்
பட்சத்துடன் ரட்சித் தருள்வதும் ஒருநாளே!
தித்தித்தெய ஒத்தப் பரிபுர
நிர்த்தப்பதம் வைத்துப் பயிரவி
திக்கொட்க நடிக்கக் கழுகொடு கழுதாடத்,
திக்குப்பரி அட்டப் பயிரவர்
தொக்குத்தொகு தொக்குத் தொகுதொகு
சித்ரப்பவு ரிக்குத் த்ரிகடக எனஓதக்
கொத்துப்பறை கொட்டக் களமிசை
குக்குக்குகு குக்குக் குகுகுகு
குத்திப்புதை புக்குப் பிடியென முதுகூகை
கொட்புற்றெழ நட்பற் றவுணரை
வெட்டிப்பலி யிட்டுக் குலகிரி
குத்துப்பட ஒத்துப் பொரவல பெருமாளே!

பிறந்தான உணர்வின்றி வாழ்கின்ற பேதை,
இறந்தானுக்(கு) ஒப்பாய், இருந்தவனே ஆவானே

(பதவுரை) (முத்தைத்தரு .....முற்பட்டது கற்பித்து.)

முத்தைத் தரு - வீடுபேறு விளைவிக்கின்ற ;

பத்தி(தரு) - அன்பை அருள்கின்ற ;

திரு(தரு) - (பரம) அருளைப் பாலிப்பதான ;

நகை அத்திக்கு இறை - புன்னகை செய் (மாபெரும் தேவ) யானை மணவாளா !;

சத்திச் சரவண - (ஞான) சத்திவேல் ஏந்திய சரவணனே;

முத்திக்கு ஒரு வித்து - முததிப பேற்றிற்கு ஒப்பற்ற மூலம் ஆனவனே !

குருபரா என ஓதும் முக்கண் பரமற்கு - மேலிடம் காட்டும் (அற்புத) ஞான ஆசார்ய! எனறு, (வலம் வந்து) வழுத்திய (கனல் பரிதி மதிகளாம்) மூன்று கண்களையுடைய முதல்வற்கு

சுருதியின் முற்பட்டது கற்பித்து - (உயர்) மறைக்கு முன் விளங்கும் ஓம் பொருளை உபதேசித்து ;

(இருவரும்.........அடிபேண.)

இருவரும் - (இந்திரன நான்முகன் எனும்) இருவரும் ;

முப்பத்து முவர்க்கத்து அமரரும் அடிபேண - முப்பத்து மூன்று கோடியரான வானவரும், (அரக்கர் தொல்லை பொருது வணங்கித் தம்) திருவடிகளை வழிபட ;

(பத்துத் தலை ......மெசசத் தகுபொருள்)

பத்துத தலை தத்தக் கணை தொடு - (இராமாவதாரத்தில், இராவணனுடைய) பத்துத் தலைகளும் துள்ளிவிழப் பாணம் ஏவி

ஒற்றைக் கிரி மத்தைப் பொருது - (கூர்மாவதாரத்தில்) ஒப்பற்ற (மந்தர) மலையாகிய (கம்பீரமான) மத்தால் (பாற் கடலைக்) கடைந்து,

ஒரு பட்டப்பகல் வட்டத் திகிரியில் இரவாக - (கிருஷ்ணவதாரத்தில் புனிதமான) ஒரு பகல்பொழுதை, வட்டமான சக்கரத்தால் இரவுப்பொழுது (ஆகச செய்து) ;

அஃதில்லை இஃதில்லை என்றே குறைகூறி,
எஃதெஃதோ எண்ணுநர், என்றும் வறுமையரே.

பத்தர்க்கு இரதத்தைக் கடவிய - பக்தனுகிய பார்த்தனுக்குச சாரதியாகித் தேரைச் செலுத்திய ;

பச்சைப்புயல் மெச்சத் தகுபொருள் - நீலமேகரான திருமால் பாராட்டத் தகுந்த (பரம்)பொருளே !;

(திததித்தெய.........பெருமாளே !)

தித்தித்தெய ஒத்தப் பரிபுர நிர்த்தப் பதம்வைத்து - தித்தித்தெய (எனும் தாள) ஒத்திற்குத் தக்கபடி, திருவடிச் சிலம்பொலிக்க, (குடைக்கூத்தும் துடிக்கூத்தும்) ஆடும் வேகத்தில் அடியிட்டு;

பயிரவி திக் கொட்க நடிக்க -பயிரவிகள், திசைகள் குழப்பம் அடையும்படி (கோரமாகச் சுழன்று) கூத்தாட ;

கழுகொடு கழுது ஆட - கழுகுகளும் பேய்களும் கலந்து குதிக்க ;

திக்குப் பரி அட்டப் பயிரவர் - (பரிவொடு) எண் திசைகளைப் பாதுகாக்கும் எட்டுப் பயிரவர்கள் ;

தொக்குத் தொகு தொக்குத் தொகுதொகு - (என்று ஒலி எழ ஆடும்),

சித்ர பவுரிக்குத் திரிகடக என ஓத - அழகிய பவுரிக் கூத்தில், திரிகடக என்று, (ஒவ்வொரு சுழற்சியிலும், ஓயாமல் வாயால்) ஓத ;

கொத்தூப் பறை கொட்ட-பறைகள் பல முழக்கு எழுப்ப,

களமிசை - (வினோத கடுமையான) போர்க் களத்தில் ;

குக்குக் குகுகுகு குக்குக் குகுகுகு—, குத்திப் புதை—, புக்குப் பிடி என—,

முது கூகை கொட்புற்று எழ - கிழக்கோட்டான்கள் படபடத்து(ச சுழன்று) மேல் பறக்க ;

நட்பற்று அவுணரை வெட்டிப் பலியிட்டு - இரக்கம் இன்றி, அவுணர்களை வெட்டிக் களவேள்வி விளைவித்து ;

இறந்த பின்னும் புகழ் இவவுலகில் நிற்கச்
சிறந்த கருமங்கள் செய்பவர்கள் மேதையரே.

குலகிரி குத்துப்பட - (கோர அவுண) இனமான கிரவுஞ்சம், (மாயாமலை இரண்டும்) குத்துப்பட்டு அழிய ;

ஒத்துப் பொர வல பெருமாளே - உடன்பட்டுப் போர் செய்யவல்ல பெருமையில் உயர்ந்த பெரியோனே !;

பட்சத்தொடு ரட்சித்து அருளுவது ஒருநாளே - அன்பொடு (அடியேனைக்) காத்து அருளும், ஒப்பற்ற நாள் என்று நேருமோ, (எ - று).

விரிவுரை.

குரு வடிவாய் நின்ற குமரா ! வழிபடும் முறையை வகை பெறக் காட்ட, சிவனூர் உம்மை வலம் வந்தார். இந்தக் கிரியையைக் கண்ட கிரியா சக்தி, புனித ஒளி எழப் புன்னகை செய்தனர். அரிய அவ்வொளி, தொந்த பந்தங்களைத் தொலைப்பது; அன்பு வாழ்வை அருள்வது ; பயனுன அருளைப் பாலிப்பது. அருமையான இந்த உதவியை அறிந்து,

'முத்தைத் தரு பத்தித் திருநகை அத்தி' என்று முன்னுரை கூறினூர்.

முக்தம், முக்தி இரண்டும், விடுதலை எனும் பொருளன. அம் முத்திக்கு வழி அன்பு: அந்த அன்பை அளிப்பது பேரருள். நலமெலாம் விளைவிக்கும் அந் நகைநலத்தை, இப்படிப் பாடி மகிழ்ந்தார் பரமேசர்.

திரு தரும் நகை, பத்தி தரும் நகை, முத்தி தரும் நகை என்று, கொண்டு கூட்டிப் பொருள்கொளப் பெற்றது.

தரும் எனபது, போல எனும் உவம உருபு; பத்தி-வரிசை, திரு - அழகு ; நகை - பல் எனக கொண்டு, முத்துக்களை வரிசைப்படக் கோர்த்து வைத்தது போன்ற பற்களை யுடைய தேவகுஞ்சரி மணவா! என்று, பொருள் கொள்ளல் பொதுநிலை.

கைக்கும் பொருள்கருதி, கையேந்தி நிற்கின்றூர்
துக்கவாழ்(வு) என்னூளும் தோய்வர் , இது நிசசயமே

இது சிவஞர் திருவாசகம்; ஆதலின், அருளும் அன்பும் வீடும் தரும் நகைபுரி தேவி மணுளா என்று பொருள் கொள்ளல் சிறப்பு நிலை.

குருவான உம் திருவுருவில், கரந்து கலந்து இருக்கின்ருர் யோக தேவியார்.

"தேவியோ டிருந்தே யோகு செய்வானை" என்பது தமிழ் மறை.

உமது இடத்தில் இருபபது கிரியா சக்தி; வலத்தில் இருப்பது இச்சா சக்தி : கரத்தில் இருப்பது ஞானசக்தி.

ச - மங்களம்; ர - ஈகை; வ - அறம்; ந - மறம்; இந்த அனுபவ ரூபம், 'சக்திச சரவணன் எனப்பெறுகின்றது.

முத்திதரும் முதலாளி யாதலின், உம்மை 'முத்திக்கு ஒரு வித்து' என்று பாடுவதுதான முறை.

பரம் - மேலிடம்; கு - அஞ்ஞானம்; ரு - மெய்யொளி; இருள் தவிர்த்து, மேலிடம் காட்டி, அருளொளியில் அள வளாவச செய்யும் குறிப்பான ரூபம், குருமூர்த்தம். அந்த அருமையை உலகம் அறிய, 'குருபரா' என்று சிறக்க விளித் தார் சிவபிரான்.

வரனமுறையாக ஓதி வலம் வந்தபின், பின்தாழ் சடை முன்தாழ் சடையாக, முன் வணங்கி நின்ருர் முக்கண்ணர்.

வேத முதலான நாத உயிர்ப்பை, ஓதாது ஓதுவதன் மூலம், கருணையொடு அவர்க்குக் கற்பித்தீர்!

'சுருதியின் முற்பட்டது கற்பித்த' அக் கல்வியே கல்வி எனப் பெறும்.

"தனக்குத் தானே மகனுகிய தத்துவன்
தனக்குத் தானே ஒரு தாவரும் குருவுமாய்
தனக்குத் தானே வுயர் தத்துவம் கேட்டலும்
தனக்குத் தான் நிகரினுன் தழங்கிநின்று ஆடினுன்"

பிச்சை யெடுக்கும் விதியில்லாப் பேதைகள்தம்
இச்சை நிறைவேற, அன்னர்க்(கு) ஈதல் மிகநலமே.

என்று, இவ்வரலாற்றைத் தகவொடு கூறுகிறது தணிகைப் புராணம்.

ஐந்தெழுத்துப் பரம்பரை, சிவம் என்று அறிந்திருந்த உலகம், இந்த உபதேசத்தின் பின், ஓரெழுத்துப் பரம்பரை யையும் உணர்ந்து கொண்டது. இது ஒரு கிரேத யுகச செய்தி.

ஒரு சமயம், அரக்கர் கொடுமை உலகில் அதிகரித்தது. அதனால் அமரர் அலறினர். நாவறண்டு உலகம் நடுங்கியது. இந்திரனும் பிரமனும் வைகுந்தம் சென்றனர். முகுந்தா! அபயம் என்று முறையிட்டனர். உடனே திருமால் அயோத்தியில் இராமராக அவதரித்தார். அரக்கர் பூண்டைக் கருவறுத்தார். இராவணனது தலைகள் பத்தையும் அறுத்துத தள்ளினார். உலகம் அதன் பின் உய்தி யடைந்தது.

'**பத்துத் தலை தத்தக் கணை தொட்ட**' இது, ஒரு திரேதாயுக கால வரலாறு.

மற்றொரு சமயம், அசுரர் பலம் அதிகரிக்க, இமையவர் வாழ்வு இடிந்து சரிந்தது. ககன உலகர் கதறினர். அது கண்ட அச்சுதர், மந்தர மலையை மத்தாக்கினார். இனிய பாற்கடலில் இட்டார். அம்மலை ஆழ்கடலில் அழுந்திப் போகாதபடி, கூர்மாவதாரம் கொண்டார். முன்னேறி வந்தார். மலையை முதுகால் தாங்கினார். கடைந்த பின், தெளிந்த அமுதம் திரண்டது. வானவர்க்கு வழங்கி, வாழ்நாளும் வல்லமையும் பெருகுமாறு, அவர்கட்கு வாழ்வை அளித்தார். 'ஒற்றைக் கிரி மத்தைப் பொருத' இது, ஒரு யுகத்தின் இறுதிச் செய்தி.

துவாபர யுககாலம் தோன்றியது. அதன் இறுதியில், தர்மம் அதர்மத்தைத் தாக்கியது. பாண்டவர் பக்கம் தருமம். கௌரவர் பக்கம் அதர்மம். அது காரணமாக, பாரதத்தில் நிகழ்ந்தது பயங்கர யுத்தம்.

அறிவுடையார், என்றும் அருள்நினைந்து வாழ்வார்;
செறி இன்பம், அன்னாரைத் தேடிவந்து சேர்ந்திடுமே.

பதின்மூன்றும் நாள் சண்டையில், சூழ்ச்சி பலமாகச் சுழித்தது. வீர அபிமந்யுவை, சயத்திரதன், கோர யுத்தம் செய்து கொன்ருன்.

அதையறிந்த அர்ச்சுனன், நாளைய போரில், சூரியன் அஸ்தமிப்பதற்கு முன், கொடிய சயத்திரதனைக் கொல்வேன் ! இயலாதேல், பெருநெருப்பில் வீழ்வேன் ! என்று பிரதிக்கினை செய்தான்.

அதைக் கேள்வியுற்ற கௌரவர்கள், மறுநாள் போரில், சயத்திரதனைப் பாதல அறையுள் பதுக்கினர். அன்று இரு திறத்திலும், கோடிக் கணக்கானவர் கொல்லப் பட்டனர். மாலை மணி நான்கு.

உருமியது வானம். விறுவிறு என்று பொழுது விரைந்தது. அஸ்தமித்தான் சூரியன். எங்கும் இருள் எழுந்தது. பிரதிக் கினை தவறியது. இனி ஆயுதம் தொடேன் என்ருன் தனஞ்சயன்.

அவன் இட்ட கட்டளைப்படி, வானளாவி நெருப்பு வளர்ந்தது. நீராடினன். ஈரத்துணியுடன், அண்ணனை வணங் கினன் ; கண்ணனைப் பார்த்துக் கைதொழுதான். அது கண்டு தருமன் அழுதான். பீமன் குமுறினன். பாண்டவர் படை, கதறிப் பதறிக் கலங்கியது.

வாக்குத் தவறியவர்கள், உலகில் வாழ்வது பாவம். அதனுல், விரைந்து தீயில் விழப் போகிறேன் ! எவரும் வருந்த வேண்டா என்று, கூடிக் குமுறுவாரைக் கும்பிட்டான். தீயை வலம் வரலாயினன்.

ஐயோ என்ற அலறல். திடுக்கிட்டான். திரும்பி நோக் கினுன். தாரை தாரையாய்க் கண்ணீர் ஒழுக, ஓடிவந்த கண்ணன், காண்டிபனைக் கட்டித் தழுவிக் கதறினன்.

மிக்கசெல்வம் உள்ளவர்க்கு, மென்மேலும் சூழ்நிலையால்,
பொக்கெனக் கோபம், பொரிந்து வரும் திண்ணமிதே,

தனஞ்சயா ! நேற்று மகனை யிழந்த சுபத்ரை, இன்று தன் மணாளனை இழக்கப் போகிருள். அவளுக்கும், என மகளுக்கும், எப்படியடா ஆறுதல் சொல்லப் போகிறேன் ? சொனனுல் நீ கேட்கமாட்டாய் ! பிரதிக்கினைதான உனக்குப் பெரிது ! உன் போலும் வீரர்களை, இனி உலகில் பார்க்க முடியாதே !

தேரில் ஏறு ! காண்டிபத்தை எடு ! கணைதொடு ! நாணியைக் காதளவில் இழு ! மைத்துன ! அப்பா ! கம்பீரமான உன் வீர கோலத்தை, கடைசியாக ஒருதரம், என் கண்கள் காணக் காட்டு ! அதன் பின் தீக்குளி ! என்று கதறுகிருர் கண்ணபிரான் !

ஆதி மாதவன் அலறல், விஜயன் மனத்தில் இரக்கத்தை விளைவித்தது.

மலர்முக நகை புரியும் மாமா ! அழுகையை நீர் எனறும் அறியாதவர். எனக்காகவா அழுகிறீர் ? சரி. முதலில் உமது கருத்தை நிறைவேற்றுகிறேன். அதன் பின் என் பிரதிக்கினை நிறைவேறும் என்று சொல்லிக் கொண்டே, தேரில் ஏறினன். கண்ணன் எண்ணப்படி காண்டிபத்தை எடுத்தான். கணை தொடுத்தான். வில்லை வளைத்து வீராவேசம் காட்டினன.

உரும்...ரும்...உம் என்று விண் அதிர்ந்தது. அதிர்ச்சிக்குக் காரணம் ஆரம்பததில் தெரியவில்லை.

என்ன அதிசயம் ! பளிச்சென்று வானத்தில் வெளிசசம் எழுந்தது. இருளழிந்தது. பட்டப் பகலாய்ப் பிரகாசித்தது பரிதி மண்டலம். கனவா நனவா காண்பது நாம் ! என்று யாவரும் அதிசயித்தனர்.

அர்ச்சுன மரணம் காண ஆவலித்திருந்த துரிய கூட்டம், அதுகண்டு அஞ்சியது. எங்கும் கலகலபபு எழுந்தது.

விஜயா ! இன்னும் சூரியன் அஸ்தமிக்கவில்லை ! தெரிகிறதா ! ஒளிந்திருந்த சயத்ரதன், நீ தீயில் வீழ்வதைக் கண்டு

முயற்சிக்கும் காலத்தை முன்னுணரார், பின்னுள்
அயற்சி யுடைவார், அனைத்தும்பாழ் ஆகுமரோ

களிக்க, விருப்புடன், யானை மேல் அதோ விளங்குகிறுன் பார்! வீழ்த்து அவன் தலையை என்று, கோர ஆவேசம் காட்டிக் கொக்கரித்தான் கோபாலன்.

உடனே காண்டீபன் விட்டகணை, சயத்திரன் தலையை அறுத்தது. உருண்டு விண்ணில் அத்தலை, எங்கேயோ ஜபம் செய்துகொண்ட விருத்த க்ஷத்ரன் மடியில் விழுந்தது. அவன் திடுக்கிட்டு எழுந்தான. தடம்புரண்டு நிலத்தில் வீழ்ந்தது தலை. அப்போதே அவன் தலை வெடித்தது.

என்ன செய்தி இது! என மகன் தலையை நிலத்தில் உருள விடுபவன் எவனே, அவன் தலை வெடிக்கட்டும் என்று, ஜெபம் செய்து கொண்டிருந்தான் பிதா. அவ்வினைக்கு இவ்வினை என்று, மாண்டு இருவரும் மணணுயினர். இதுவரை வரலாற்றை எவரும் அறிந்துளர். உயர்ந்த மேலோர், மற்ருெரு செய்தியையும் உணர்ந்திருந்தனர்.

சூரியன் சதியுணர்ந்த கண்ணன், மாபெரும் பரிதியை மறைக்க நினைததான. அதை யுணர்ந்தான் ஆதித்தன்.

கண்ணு! என்னை நீ சிறையிட்டால், உன் மனைவியை, மகனை, மருமகளை, சிறையிடுவன் நான் என்று சீறினுன்.

தர்ம சங்கடமான சூழ்நிலைதான். வருவது வருக! மயிருக்கு மிஞ்சிய கருப்பில்லை; மச்சானுக்கு மிஞ்சிய உறவில்லை என்று நினைத்த மாதவன், எடுத்து சக்கரத்தை ஏவினன். விண்ணில் விரைந்த அது, மாபெரும் சூரிய மண்டலத்தை மறைத்தது. ஆத்திரம் கொண்ட ஆதித்தன், மேற்சொன்ன திருமகட்கும், கலைமகட்கும், பிரம தேவர்க்கும், உரிய தாமரை மாளிகைகளை மூடித் தாழிட்டான்.

சூரியனுக்கு விடுதலை கிடைத்தது. வெளிப்பட்ட அவன், மாளிகையான கமலங்களை மலரச் செய்தான் என்று, பாவலர்கள் இவ்வரலாற்றைப் பாடியுளர்.

எதிர்காலச் சூழ்நிலையை எண்ணு(து) இகழ்ந்தோர்,
மதிக்கத் தனைககாக்கும் மாண்புழிதல் நிச்சயமே

பட்டப் பகலை, இரவு என்று பார்தக சாதகம் செய்ப்வர் பலர். அவர்கட்கு வழி காட்டிய சூரிய பரம்பரையை, கபட நாடகத்தால் அழித்தான் கண்ணபிரான். பக்தனுன பார்த்த னுக்குச் சாரதியான பரந்தாமன், கருணையொடு தர்மத்தைக் காக்க, பாண்டவர்க்கு உதவிய வரலாறுகளைப் பாரறியும்.

அகில உலகிற்கும் ஆக்கம் அளிக்க, பதது அவதாரம் செய்த பக்தவத்சலர், அருளே உருவானவர் என்பதை, கைம் மாறு கருதாத அவர் கார்மேகத் திருமேனியே காட்டுகின்றது.

'பட்டப்பகல் வட்டத் திகிரியில் இரவாகப்
பத்தர்க்கு இரதத்தைக் கடவிய பச்சைப்புயல்'

ஆன திருமால், உம்மை என்றும் ஊன்றி உணர்ந்தவர்.

அண்டத்தும் பிண்டத்தும் உமது அருளாடல் பலப்பல. பிண்டத்தில் மும்மலம் ; காமக்குரோதம் ஆகிய களங்கங்கள். அண்டத்தில் அவைகள், அசுரப் பெருக்கமாகி ஆர்ப்பரிக்கும்.

ஆயிரத்தெட்டு அணடங்களை அடக்கி, நூற்றெட்டு யுகம் வரை சூரனும், சிங்கனும், தாருகனும், அவுணருடன் உலகத் தைப் படாதபாடு படுத்தினர்.

அது கண்டு, சொரூப நிலையிலிருந்து உதயமாயினீர் ! உததமர்களை வருத்தியவர்கள், வாழ்வதில்லை வையத்தில். அதை அறிவுறுத்தத் தூதுபோக்கினீர்! இணங்காத அவுணர் களை எதிர்த்தீர், அழித்தீர்.

அண்டத்தில் ஆர்ப்பரித்த அகங்கார கண்டனம் இது. புறம் தூய்மையானல் போதுமா ? அகம் தூய்மை ஆக வேண்டாவா !

பிண்டத்தில் இருக்கும் உயிர்கள், முருகா ! குமரா ! குகா என்று கூவி முறையிட்டால், ஜெபிததால், தியானித்தால், அரிய உபதேச வழியால் ஆணவத்தை அடககி, மாயையை

தக்கசெயல் செய்யாமல், தான் சோம்பி நின்றால்,
முக்கியமாம் சீர்த்தி முதலழியும் கண்டாமே

முடக்கி, கன்மத்தை எரித்து ஆன்மாக்களைக் காப்பாற்றும் உம்மை, காப்புக் கடவுளான திருமால், புகழ்ந்து பாராட்டிப் போற்றுகிறார். அப் " பச்சைப்புயல் மெச்சத்தகு " பரம் பொருளே! சித்பொருளே !

சத்கரும உயிர்களை என்றும் காக்கும் அதுபோல், அடியேனையும் ஆட்கொண்டு அருளும் நாள் என்றோயோ என்று அலறியபடி.

(குறிப்பு) அருணகிரி! பாடு எம்மை என்றான் குமார பரன்; பாடிப் பழககம் இல்லையே என்று, பதை பதைத்தார் முனிவர்.

' முத்தைத்தரு......என ஓதும் முக்கட் பரமன்'
என்று, அடியெடுத்துக் கொடுத்தார் ஆறுமுகப் பரன்; அதன் பின ஞானவாணி நாவில் நடனமிட, பாடித் தொடர்நது பாட்டை முடித்தார் நம் பாவாணர் என்று, வரலாறு கூறுவார் பலருளர்.

இவ்வரலாறு மெய்யாமேல், ' முத்தைத்தரு......குருபரா' எனபதுவரை சிவ வாசகம்; ' என ஓதும் முக்கண் பரமன் ' எனபதுவரை முருகன் திருவாக்கு; பின்னைய பகுதிகள் அருணை முனிவர் சிந்தனைச் செய்திகள். இச்செய்தியின்படி, மூவர் முதலிகள் திருவாக்கு இம் முதற்பாடல் என்று, ஆழ்ந்து ஓதி இத்திருப்புகழை எவரும் அனுபவிக்கலாம் அலலவா !

வாழ்க திருப்புகழ் வளம் !

ஓம்

அடங்காப் பிடாரிகளாய் அதிகாரம் கொண்டால்,
முடங்கிக் கிடக்கவரும், முன்மதிப்பும் போய்விடுமே

ஸ்ரீமஹாபாரதம்

(பாரத்வாஜ் அதம்பார் S. ராமஸ்வாமி)

முன்னுரை :

இதிஹாஸங்களில் பெரியது மஹாபாரதம். "முத் தமி ழுடை விணை முற்படு கிரிதனில்" விநயகர் வியாசர் சொல்லிவர எழுதினர். "பாரதம் பஞ்சமோ வேத:" என்று, ஐந்தாவது வேதமாகத் தன்னுள் எல்லாவிதமான சாஸ்திரங் களையும் அடக்கிக் கொண்டது.

ராமாயணம், பாரதம் தெரியாதவர்கள் கிடையாது. ராமா யணத்தில் ஸ்ரீராமன் நரனாக அவதரித்து தர்மத்தை எப்படிக் கடைப் பிடித்தார் எனபதை ஸ்ரீவால்மீகி தன காவியத்தில் வெகு அழகாகச் சித்தரித்திருக்கிறார். ஒவ்வொரு இடத்திலும் பதிந்து கிடக்கும் ஆழ்ந்த தர்மக்கருததுக்கள், 'தம்மாகூதம்' நூலில் உள. இப்பொழுது தஞ்சை சரஸ்வதிமஹால் புததக சாலையார் காண்டம் காண்டமாக வெளியிட்டு வருகின்றார்கள். மஹாபாரதத்திற்கு அப்படி எவரும் செய்திருப்பதாகத் தெரிய வில்லை.

அடியேனுடைய சிற்றுரையில் பர்வம் பர்வமாக வரிசைக் கிரமமாக எடுத்துக் கொண்டு, வியாசர் தர்ம ரஹஸ்யத்தையும் அதின் சூக்ஷ்மத்தையும் எபபடி வைத்துக் கையாண்டிருக்கிறார் என்பதைக் காட்டுவதே நோக்கம்.

பாரதக் கதை யாவருக்கும் தெரியும் என்ற அடிப்படை எண்ணத்துடன, அங்கங்கே சந்தர்ப்பங்களை ஓரிரு வாக்கியங் களில் சொல்லி, தர்ம சூக்ஷ்மத்தை விளக்க எண்ணம்.

கிருஷ்ணாவதாரம் பூரண அவதாரம்—ராமாவதாரமோ வெனில அர்த்தாவதாரம். கிருஷ்ணனுக்குத்தான் தெய்வாம்சம் என்ற பூரண பிரக்ஞை உண்டு. ராமனுக்கப்படி இல்லை. முனி

பிற்முன் தனைப்புகழின் பெருநாண் கொள்வோரை,
மறவா(து) இயற்கை, வழிமுறையே வாழ்த்திடுமே

புங்கவர்களும் மற்றும் புலரும் சமய சந்தர்ப்பங்களில் ராமனின் தெய்வாம்சத்தை நினைவுபடுத்தி யுள்ளார்கள். இதை நாம் ஞாபகத்தில் வைத்தல் அவசியம்.

1. ஆதிபர்வம்

ஜனமேஜயனுடைய ஸர்ப்பயாகத்தில் வியாசர் வருகின்றார். மகாராஜாவின் ஆசையை நிவர்த்தி செய்ய, அவனுடைய முன்னோர்களான பாண்டவ சரித்திரத்தைச் சொல்லுகின்றார். புருவம்ச விவரத்தைச் சொல்லி, பாண்டுவின் வம்சம் ரிஷியின் சாபத்தினால் நசித்துப் போகுமே யென்று, குந்தி தேவிக்குத் துர்வாஸர் அனுக்ரஹித்த மந்திரங்களை உச்சரித்து முறையே கர்னர், பஞ்சபாண்டவர்கள் ஜனனமாகின்றனர். அவனன்றி ஓரணும் அசையா தன்றோ!

பாண்டவ ஜனனத்தைக் கேட்டு அவசரப்பட்டு தன் கர்ப்பத்தைச் சிதைத்துக் கொண்ட காந்தாரி மைந்தர்கள், அக்கிரமம் செய்வார்கள். அதனால் பூபாரம் குறையவேண்டும் என்று முன்னமேயே சங்கல்பித்த வைகுண்டபதியின் ஏற்பாடே அது. முக்காலமும் தெரிந்த வ்யாசரே இம்மாதிரி மந்திரோச்சாடனத்தால் குழந்தைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள, (அந்தக் காலத்து வழக்கப்படி,) சாஸ்திரம் இடம் தருகிறதென்று குந்திக்கு அருள் புரிந்தார்.

நூற்றைவரும் (பாண்டவர்கள் ஐவர், துரியோதனாதிகள் நூற்றுவர்) வில்வித்தையை முதலில் முறையே குருகுல நியமப்படி கற்கிறார்கள். தக்க வயது வந்ததும் பாதிராஜ்யமும் பெற்றுப் பாண்டவர்கள் வாரணாவதத்தை ராஜதானியாக்கி வசித்துவரும் சமயம், அரக்கு மாளிகையில் துர்யோதனன் தீயிடுகின்றான். முன்கூட்டியே இது நடக்குமென்று அறிந்த விதுரர், வியாசர் சொன்னபடி தீயிலிருந்து தப்ப சுரங்க வழியை

பொருள் வேட்கை மிக்கான், நடுநிலையைப் போற்றல், ஒருநாளும் இல்லை, உலக அனுபவமே

பீமனுக்குமட்டும் சொல்லி, மிலேச்ச பாஷையில் தர்மனை எச்சரித்துப் போகின்றார்.

பின் ஹிடும்பன் வதமும், கடோத்கஜன் ஜனனமும் வருகின்றது. ஹிடும்பிக்கு வந்த த்ரிகால ஞானத்துவமும், அவள் அகஸ்மாத்தாய் அதைச் சம்பாதித்ததும், பின் பாண்டவர்களுக்கும் தங்களுக்கும் வரும் கஷ்டசுகங்களை அறிய உதவுகின்றது.

ஏகசக்ர நகரில் பகாசுரனை வதம்செய்து, திரௌபதியின் சுயம்வரம் கேட்டு, துருபத மகாராஜனின் அரண்மனைக்குச் செல்லுகின்றார்கள். கர்னனும் மச்ச யந்திரத்தைச் சேதனம் செய்ய முயல்கிறான். அதை ஸ்ரீகிருஷ்ணனே தனது சக்தியால் தடுத்து அர்ச்சுனனே வெற்றி காணச் செய்கிறான். காரணமில்லாமல் காரிய மில்லை யென்பதை அறிந்த பகவான் செயல் இது.

திரௌபதி பின் பிறக்கிறாள். அவள் குந்திதேவியின் ஆக்ஞைக் கிணங்க ஐவருக்கும் மனைவியாகின்றாள். இது தர்மமா, சரியான முறையா என்று துருபத மகாராஜாவுக்குச் சந்தேகம் தோன்றுகின்றது. வியாசரே இதற்குப் பிரமாணங்களுடன் சந்தேக நிவர்த்தி செய்கின்றார். மேலும் திரௌபதி நளாயினியாக இருந்ததும், அவர் ஐவருக்குப் பத்தினியாகக் கடவள் என்று, அவள் புருஷன் மௌத்கல்யர் சபித்ததும் தெளிவாகின்றன.

அரக்கு மாளிகையில் இறந்தாரெனறே கருதப்பட்ட பாண்டவர்கள், திரௌபதி ஸ்வயம்வரத்தினால் உயிருடன் இருக்கின்றார்கள் என்றறிந்த திருதராஷ்டிரன், விதுரர் சொன்னதைக் கேட்டு, மறுபடியும் பாதி ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து, இந்திரப் பிரஸ்தத்தைக் தலைநகராக்கி, தருமரை ராஜ்யபாரம் செய்யும்படி ஏற்பாடு செய்கின்றான்.

அடுத்த சபா பர்வததில் தர்மத்தின் சூக்ஷமங்களைக் கவனிப்போம். (தொடரும்)

காலதர்மமும் காலதர்மனும்

(ஆ. கி. ரங்கராஜன்)

காலம் என்பது நமது கணக்கிற்குட்பட்டதாயினும், கட்டளைக்குப் பயன்படாதது என்பது நாமறிந்த விஷயமே. எனினும் அக் காலத்தைத் தர்மதேவன் தன் வசத்தில் கொண்டுள்ளான். ஆகவேதான் தர்மதேவனைக் கால தர்மன என அழைக்கின்றார்கள். தர்மத்தை இயக்குபவனும் அவனே. அவனி வாழ் மாந்தர் ஒவ்வொருவரும் அனுசரிக்கும் தர்மத்தின் அளவையும், முறையையும், தரத்தையும் சீர்தூக்கி அதற்கேற்ற பலனை அளிக்கின்றானும் தர்மதேவன். தர்மதேவன் தனது நெறியினின்று சிறிதும் பிறழ்வதில்லையாம். அப்படிப் பிறழ்வானாயின், அத்தர்மமே அவனை அழித்து விடுமாம். இது, வேத நூற்களின் விரிவுரை.

தர்மம் என்பது தணலை யொத்தது. தணல் எப்படித் தன்னை அலக்ஷியப் படுத்துபவரைத் தகித்து விடுகிறதோ, அதைப் போலவே தர்மமும், தன்னை அலக்ஷியம் செய்பவரை அழித்து விடும் தனமையது. இத்தகைய தர்மம் நமக்கெதற்கு ? என்று ஐயுறலாம். தர்மம் செய்வது இனறி யமையாதது. அதாவது, தணலைக் கொண்டு, எப்படி நாம் உணவு தயாரிக்கவும், விளக்கேற்றவும் உபயோகப் படுத்துகிறோமோ, அதே மாதிரி தர்மததை இழுக்கு நேராதவண்ணம் பயன்படுத்துவது நமது கடமையாகும். தர்மம் என்பது, தீங்கனிகளையும், நினைத்த அனைத்தினையும் தரக்கூடியதோர் விருட்சமாகும். தர்மத்தின் வழிசெல்பவர் விரும்பும் சகல சௌபாக்யங்களையும், தர்மம் அவர்கட்கு அளிக்கிறது. இரக்கம் என்ற தண்மை ஊன்றிய இதயத்திலேதான், தர்மமாகிய தரு தழைத்தோங்கி நிற்கிறது.

உளத்தூய்மை இன்றேல், தவவுணர்வே ஊன்று ;
வளங்காட்டும் பேச்சும், வாயடங்கிப் போகும்மே

ஆடு மலையேறி மேய்ந்தாலும் குட்டி கோனுனுடையது தானே! அதுபோல, எவருடைய உள்ளத்தில் தர்மம் தழைத் தோங்கி வளர்ந்தாலும், அது தரும் பலன்களை எல்லாம் தர்ம தேவனே பகுத்து வழங்குகின்றுன். ஏனெனில் தர்மத்தை அவனே கட்டுப்படுத்தி ஆள்கின்றுன். ஆனுல, விரும்பு வோரின் கோரிக்கைகளையும், தேவைகளையும், தர்மதேவன் அவ் வப்போது அளித்து விடுகிருன்.

காலம் நமக்குக் கட்டுப் பட்டதல்ல; ஆகையால் நாம் தாமதியாமல், அவ்வப்போதே நமது கடமைகளைச் செய்து விட வேண்டும். ஒவ்வொரு விநாடியும் பொன் போனறது. ஆதலின், ஒவ்வொரு விநாடியும் வீணுக்காமல் பயன படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அதாவது தர்மததில் சிந்தனை, தர்மத்தின் படிசெயல், இவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும. ஒவ்வொருவரும் இன்ப வாழ்வுற தர்மநெறியில் நிற்றல் அவசியமாகும். தர்ம நெறியில் தவறுபவரை, தர்மதேவன தாட்சண்யமின்றித் தண்டிக்கிருன். ஆதலினுல் தான், புன்மதி படைத்தோர், த்ர்ம தேவனை தீய வனுகக் கருதுகின்றனர். தர்மதேவன், தான் வழங்கும் நீதி யிலும், செய்யும் தனது கடமையிலும் சிறிதும் தவறுவதில்லை. தர்மத்தின் வழி செலலாதவர்களைத் தண்டிப்பதினுல் தான், இவனை, எமன் கொடியவன என, இவனுக்குப் பயந்தவர் கூறுகின்றனர்.

எமனைக் ' கூற்றுவன் ' என்றும் உரைப்பர். கொடியவர் என்றும், நல்லவர் என்றும் மாந்தரின் கூட்டத்தைப் பாகுபாடு செய்து கூறிட்டு விடுவதாலும், எந்த விஷயத்திலும் அவன் கூறும் தீர்ப்பே முடிவாக இருப்பதாலுமே, அவனுக்குக் கூற்றுவன் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. எமனின் மேனி கரிய நிறமானது என உரைப்பர். அது சரியன்று. அவ்வாறு கூறு

மண்ணுலகில் வாழ்ந்து, மதிக்கும் அறம் செய்தவர்கள்,
விண்ணுலக இன்ப விருந்தினர்கள் ஆவாரே.

வதற்குக் காரணமும் உண்டு. அவனது வாசஸ்தலம், ' இருள் சேர்ந்த இன்னு உலகம் ' என்றும் கூறுவர்.

எமன் கொடியவரைக் கொடுமையாகத் தண்டிப்பதற்காக, அவனுக்கு அஞ்சியவர்கள் அவ்வாறு வர்ணிப்பர். அதே சமயத்தில் அவன, தர்மத்தின் ஸ்வரூபனுய் விளங்கி, நல்லோர்க்கு நற்பயன்களை அளிக்கின்றுன். நல்லோர்களின் முன் அவன ஜோதி வடிவனுகவும், கருணை வள்ளலாகவும் திகழ்கின்றுனும். இப்போது எமனை எவ்வாறு உரைப்பது? மிகப் பெரும் ஞானியர்களும் கூட, எமனைக் கரிய நிறம் படைத்தவன் என்று உரைக்கும் காரணம் என்ன ?

' அல்லார்ந்த மேனியொடு குண்டுகட் பிறை எயிற்று ஆபாச வடிவமான அந்தகா !' என்றுர் தாயுமானுர். ' கார்மா மிசை காலன் ' என்றுர் அருணகிரியார். அவரே எமனை மீண்டும் கூற்று என்றும் குறிப்பிடுகின்றுர்.

மானிடரின் மூச்சுக் கணக்குப்படியே அவர்தம் ஆயுளும் முடிகிறதாம். இது அகால மரண மடையாதவர்களின் ஆயுள் கணக்காகும். முந்தைய வினைப்படி, அகால மரண மடைபவர் களின எண்ணிக்கை இக்கணக்கிற்குள் சேராது. ஆனுல் இவ்விரண்டு விஷயங்களும் எம்மானிடர்க்கும் முன்னதாகத் தெரியாது !

இன்றேயோ ? அடுத்தோ ? நாளைக்கோ ?
எனறேயோ, இச் சடலம் வீழ்தல் ?

ஆதலின், ஒவ்வொரு கணமும் நல்ல காரியஙகளாகிய தர்மச் செயல்களையே புரிதல் வேண்டும். நல்வினைக்கு நற்பயனும், தீவினைகருத் தண்டனையும் காலன தவருது விதிப்பதனுலேயே, ஸ்ரீ அபிராமி பட்டர், எமனை, ' இழைக்கும் வினைவழியே அடும் காலன் ' என்று குறிப்பிடுகின்றுர். நற்செயல்களும் நற்பய

கலக விரும்பிகளால், எங்கும் கவலை ;
விலக இயலா ; வியன்வாழ்வு வீணுமே

னும் ஒளியின் வடிவும்; தீய செயல்களும் தீய பலன்களும் இருளின் வடிவம். அவ்வளவே!

எங்கும் நிறைந்த இறைவன் ஒருவன் போதாதா, இவ் வுலகை ஆள்வதற்கு? எனச் சிலர் ஐயுறலாம். நாடு முழுவதை யும் ஆள்வதற்கு அரசன் அரசாங்கம் என்பது இருந்தாலும், ஆங்காங்குள்ள பிரஜைகளின் குறைகளைத் தீர்க்கவும், குற்றங் களுக் கேற்றபடி தண்டிக்கவும், தீர்வைகளை வசூலிக்கவும் பல்வேறு உத்யோகஸ்தர்களை அரசனோ அரசாங்கமோ நியமித்திருப்பது போன்று, இறைவன் மானிடர்க்குத் தர்மத் தின் நெறிசெல்ல வழிவகுக்கும் பகுத்தறிவினைத் தந்தபின்னும், தர்மத்தின் நெறி நிற்பவர்களுக்கு நன்மைகள் வழங்கவும், தவறுபவர்களைத் தண்டிக்கவும் பலவேறு உத்தியோகத்தர்களை நியமித்திருக்கின்றான். அவர்களே, நவக்கிரகர்கள், திக் பாலகர் முதலினோர் ஆவர். சூரிய சந்திரர்கள், தீ, நீர், காற்று, கூற்று வன என்பதெல்லாம் இவர்களுள் அடங்கும் ஒவ்வொருவ ராவர்.

இவ்விதிப்படி காலன் கொடியவனல்லன. அவனது கடமையைச் செய்கின்றான். நமது கடமை என்ன? தர்மத்தின் நெறி நிற்றலேயாம். இக்காலத்திய சர்ச்சையான, 'எமன் என்று ஒருவன் உளனு?' என்பதை ஆராய்ந்தறிய அவசிய மில்லை. 'உள்ளனன்' என்றும் அஞ்சி நடுங்க வேண்டிய தில்லை. தர்மநெறி தவருமலும், இறைவனை மறவாமலும் இருந்ததாலேயே, திருநாவுக்கரசர் 'நாமார்க்கும் குடியல்லோம்; நமனை யஞ்சோம்!' என்று அஞ்சாமல் கூறினுர். தரும நெறி யில் நிற்பவராகிய

அருள்சேர்ந்த நெஞ்சினார்க் கில்லை ; இருள்சேர்ந்த
இன்னா உலகம் புகல்.

என்று திருவள்ளுவர் கூறுகினறார்.

அன்பு நிறைந்த அகமுடையார், எங்காளும்
துன்பர்க்(கு) உதவத், துறுதுறுப்பர் உண்மையிதே.

ஆசையின் வசமாகிய மனிதன், காலத்தையும் காலனையும், தர்மத்தையும் தர்மனையும் மறந்து, தன் போக்கில் செல்லத் தொடங்குகின்றான். அவன் ஆயுள் அவனறியாமல் முடியும் போது, காலதர்மனாகிய அந்தகன், அவனைச் சிறிதும் தயவே இன்றி, பற்றிச் சென்று கொடிய தண்டனைக்குள்ளாக்குகின்றான. ஆசை என்பது பெருங்கடல். அக்கடலில் அகப்பட்டவர்களுக்கு திக்குத் திசை தெரியாது. காலமாகிய காற்று, தர்மமாகிய தோணியை, அககடலில் சிக்கித் தவிப்பவன் அடைய முடியா வண்ணம், அடித்து அபபால் கொண்டு சென்றுவிடும்.

காலம் தவறாது தர்மத்தைக் கடைப்பிடித்தொழுகினால், இறைவனின் கருணை அவனை நோக்கி வலியவந்து ஆட்கொள்ளுகிறது. தர்மத்தின் வழி செல்வோர்க்கு, தெய்வ பக்தி இயலியாகவே தோனறுகிறது. அதனால் எமபயமொழிகிறது. ஆசையில் சிக்கியவனுக்கு தெய்வபக்தி ஏற்படுவதில்லை. ஆகவே அவன் அந்தகன வசம் அகப்படுகிறான். மக்கள்பால் அன்பும் இறைவன்பால் பக்தியும் கொண்டு, சித்தத்தை ஒரே நிலையில் நிறுத்தி, ஆசையின அலைக்கு இடம்தராது, அம்பிகையின் அருளுக்குப் பாத்திரரான ஸ்ரீ அபிராமி பட்டரும், மேற்கண்ட உண்மைகளை மக்களுக்கு உணர்த்தவே இறைவியைப் பின் வருமாறு பாடுகின்றார்.

ஆசைக்கடலில் அகப்பட்டு, அருளற்ற அந்தகன்கைப்
பாசத்தில் அல்லல் படஇருந்தேனை, நின் பாதம் என்னும்
வாசக் கமலம் தலைமேல் வலியவைத் தாண்டு கொண்ட
நேசத்தை என் சொல்லுவேன்? ஈசர் பாகத்து நேரிழையே!

கோள் கூறும் தீயோர், குரைக்கக் குறிப்பெடுப்பர்;
தேன்போலும் அன்னார்த் தீண்டுவதும் தீதாமே.

நாளும் கோளும்

(ரஸபதி)

சிதவாக் என்று ஒரு முனிவர். அவர் சிறந்த தவத்தைச் செய்தவர். அவருடைய துணைவி பெயர் சாந்தி. கனிவு மிகுந்தாள்; கற்பின் உயர்ந்தாள்; அழகின் தேவதை என்று, பண்புள முனிவர்கள் அவளைப் பாராட்டுவர்.

புனித இத் தம்பதிகட்கு, பிள்ளை என்று ஒருவன் பிறந்தான். தநயனை உவந்த தந்தை, ஜாதகம் எழுதினர். வல்லான் என்று பெயர் வைத்தார். வாய்ப்பான மகன், கழுக்கு மெழுக்கென்று இருந்தான், வளர்பிறை போல் வளர்ந்து வரும் அவனுக்கு, காலந்தோறும், முனிவர் சிறக்க சம்ஸ்காரஙகளைச் செய்தார்.

தவத்தில் தலையான முனிவர்க்கு, ஒருநாள் தலைநோய் வந்தது; தவியாய்த் தவித்தார். அடுத்த நாளே காய்ச்சல் ஆரம்பித்தது. வரவர அது வளர்ந்தது. நுடங்கும் அளவு நோய்ப்பட்டு, சாந்தியும் படுத்த படுக்கை ஆயினள்.

நோயால் நொடித்த பெற்றோரை, வல்லான் ஒரு நாளும் நோக்கிலன். இளம் பருவம் தொடங்கி, அவன் தீயவர் நட்பில் திளைத்தான். தூய ஆசாரத்தைத் துறந்தான். பாவையர் பலரைப் பலாத்கரித்தான.

பாவீ! உன கொடிய செயல்கடகுத் தெய்வந்தான் கூலி கொடுக்கும் என்று, அகதிகளாகிய எளியவர்கள் அலறினர்.

தெய்வமா! அப்படி ஒனறு இருக்கிறதா? அது பாமர மக்களின் படைப்பு. கடவுளாவது கத்தரிக் காயாவது!.

முயற்சியால் ஆம்துன்பைப் பொருட்படுத்தா முன்னோர்
அயுற்சியிலர், அந்தத்தில் ஆநந்தம் எய்தினரே.

என்று, நாவார மனமார நாலாயிரம் பேசினான். பந்துக்கள் எல்லாம் பகை ; ஊரார் விரோதமும் ஒருமித்தது.

முனிவர்க்கும், அவர் துணைவிக்கும், உடல் நோய் தீர்ந்தது ; எனினும், மகனால் எழுந்த மனநோய் வளர்ந்தது. இருவர் மனமும் கொதித்தது. ஆரம்பத்திலேயே அவனைத் திருத்த நினைத்தனர். கடுமை காட்டினர். முயற்சி எல்லாம் விழலுக்கு இறைத்த நீர்.

இப்படி ஒரு பிள்ளை இருப்பதைவிட, இல்லாதவர்களே புண்ணியவான்கள் என்று, எண்ணுதும் எண்ணினர்.

இவனைப் பெற்ற என்னைச் சுட்டெரிக்க வேண்டும் என்று, ஒப்பாரி வைத்தாள் உத்தம அன்னை.

நாஸ்திகப் பிள்ளையால், வமிசமே நாசமாகுமே! புண்ணியம் எல்லாம் பொசுங்கிப் போகுமே! என்று பொருமினர் முனிவர்.

கர்க்காசாரியார் என்பவர், ஒரு கடுந்துறவி. உயர்ந்த கிரகங்களை அவர் உபாசித்தவர். அவர்களது ஆதரவால், பேரான சித்தி பல பெற்றவர். கணித நிபுணர். அவரை ஒரு நாள், நம் முனிவர் அணுகினர்.

ஸ்வாமி! என் அக ஒழுக்கம் தாங்கள் அறிவீர்கள்! எட்டாம் வயதில் உபநயனம். அதன் பின் குருகுல வாசம். அங்குக் குற்றம் ஒன்றும் செய்தறியேன். கலைகள் பலவும் கற்றேன். நியதியாகப் பிரமசர்யத்தை நிறைவு செய்தேன். மதிநலம் மிக்க சாந்தியை, அதன் பின் மணந்தேன். இல்லற நல்லறம் இனிது நடந்தது. நாள்தோறும், ஐவகை வேள்வியை அழகுறப் புரிந்தேன்.

கருதத் தகுவது பிதிர்க்கடன். அது நிறைவேற, கர்ப்பாதான சிந்தனை செய்தேன். வேறு வெறிமுகமான உறவறியேன். தாய் மேலும் தவறில்லை ; என் மேலும் பிழையில்லை.

இன்பமொன்றே வேட்ட இடையருச் சிந்தனையர்,
துன்பமே கண்டார்கள், என்றுரைத்தார் தூயோரே.

இவ்வளவு இருந்தும், எங்கள் வாழ்க்கையில், ஏதமான பிள்ளை எப்படிப் பிறந்தது ? சோதிடம் வல்ல தேவரீர், இதைச் சிறிது சோதித்துச் சொல்ல வேண்டுகிறேன் என்று, வீழ்ந்து வணங்கி விண்ணப்பித்தார்.

முனிவர்களிலும் பலவகையர் உளர் ; சாதனை வகையில், ஒவ்வொரு முனிவர் ஒவ்வொரு வழியில் உயர்ந்தவர்கள்.

சோதிட நிபுணரான கர்க்கர், வல்லான் ஜாதகத்தை, அரிய பல கோணத்தில் ஆய்ந்தார்.

ரிதவாக் முனிவரே ! ரேவதி நட்சத்திரம் நான்காம் பாதத்தில், பிறந்தவன் உமது பிள்ளை. கடைசி பாதம் கண்டாந்தம் எனப்பெறும். அந்நாளில் பிறந்த அவன், அபபடித்தான் இருப்பான். அவன் போக்கைத் திருத்தி யமைக்க, உயர்ந்த வழிவகை ஒன்று உண்டு.

அவன் திருநத வேண்டும் என்று சஙகற்பித்து, புனித துர்க்கையைத் தாய் தந்தையர் பூசிக்க வேண்டும். அத்தேவி அருளால், நாளாட்சி கோளாட்சிகள் நடுங்கும் ; ஒரு புறமாகி ஒதுங்கும். அதன்பின், மாறி அமைவான் மகன. இதற்கு அயலாய், வேறு உய்ய வழியில்லை என்றார் கர்க்கர்.

அப்படியே செய்கிறேன் என்று, நம் அருந்தவர் திரும்பினர். இடைவழியில் நின்றார். வானததை நோக்கினார்.

தவநெறி யல்லால், வேறு தவறு செய்து அறியேன். ஏ ரேவதி நடசத்திரத தேவதையே ! எஙகள் வாழ்க்கையில் குறுக்கிட, எவ்வளவு துணிச்சல் உனக்கு இருககிறது ! அறிவே இல்லாத நீ, விண்ணில் மின்னுவது விரும்பத் தக்கது அல்ல ! விரிந்த இந் நிலவுலகில் வீழ்ந்து விடு ! என்று, கொதித்து சாபம் கொடுத்தார்.

அவ்வளவில், குமைந்த வான்மண்டலம் குழம்பியது. நிலை குலைந்தது ரேவதி தேவதை. அஙகிருந்து, பூவுலகில் உள்ள

அளவிற்கு மேலுண்டி உண்டார்கள், ஆக்கை.
வளமழியும், வாழ்வழியும், வாய்மையிது காணீரோ ?

குமுத மலைமேல் குப்புற வீழ்ந்தது. அது கண்டபின், முனிவர் ஆறி மனம் தேறினர். புறப்பட்டார். தன் ஆஸ்ரமத்துள் புகுந்தார்.

துணைவியுடன், துர்க்காம்பிகையை, அனுதினமும் ஆராதிக்க லாயினர். சாம்பவீ ! சங்கரீ ! சதாட்சீ ! நீ தயவு மிகுந்த தாய் ! நாங்கள் உனது அடி நிழலை ஆவலிக்கும் சேய்கள் ! ஏக்கமே எங்களைத் தாக்குமானால், தவநெறி வாழ்வு தூக்கம் அடையுமே ! வல்லான் அறிவு வளம்பெற, தேறும் உணர்வு தெளிவடைய, அருள்க அம்பா ! அருள்க தாயே ! என்று தம்பதிகள் அலறினர். இப்படியே வழிபாடு, ஒரு மண்டலம் வரை வளர்ந்தது.

அதன் பயனாக, அம்மை யருள், அணு அணுவாக அணுகியது ; நியதியிலான் வாழ்வில், நிழலிட்டு நின்றது.

கல்லாம் மனத்து வல்லான், அதன்பின் தன் போக்கைக் கருத ஆரம்பித்தான். செய்த குற்றங்கள் யாவும், பழித்து அவனைப் பார்த்துப் பல்லிளித்தன. உணர்ந்தான். உடைந்து நெஞ்சம் உருகியது. தாய் தந்தையர் மேற்கொண்ட கனக வடிவின வழிபாட்டில, கலநது கொண்டான். அம்பிகை திருமுகத்தை நோக்கினன். அழுதான் தொழுதான அலறினன. ஆராதனை இறுதியில், தந்தை தந்த தேவி பிரசாதத்தை ஏற்றான். நெற்றியில் இட்டான், நாள்தோறும் இந்த நடை.

தீய செயலில் இறங்கிய மகன், திருந்தி வருவதைக் கண்ட பெற்றோர் உள்ளம் களித்தது. மங்கள வடிவீ ! திங்கள் வதனீ ! கருணாகரீ ! வரத தேவீ ! உன்னை வழிபடுவார் முன், நாள்கள் கோள்கள் நாணி ஒதுங்கும். அனுபவமாக இதை அறிந்தோம் ! உலகம் இதனை உணர்வதாக என்று, தம்பதிகள் இருவரும், புளகிதம் எய்திப் புகழ்ந்து போற்றினர்.

விளங்கிழையார் நட்பை அதிகம் விழைதல்,
களங்கம் ; கருத்தழியும், காயபலம் குன்றும்மே

மகத்தான ரேவதி விழுந்த மலை நிலம், மாபெரும் ஒளி மயமாகி மலர்ந்தது; அதனால் அம்மலை, ரைவதம் என்னும் பெயரை எய்தியது. என்ன வியப்பு! வளர்ந்த ஒளியி லிருந்து, அழகு மயமான ஒரு சிறுமி எழுந்தாள்.

அம்மலையில் பெருந்தவம் கிடந்த பிரமுச முனிவர், கவின் மிக்க அச்செல்வியைக் கண்டார். தன் தவசக்தியால், எதிர் கால விளைவை எண்ணினார். மகிழ்ந்தார். எழுந்தார். விரைந் தார். குழந்தாய் ரேவதி! என்னோடு வா அம்மா! என்றார்.

ஏதோ ஒரு சக்தியால் உந்தப் பெற்று, தூய அம் முனிவ ரைச் சிறுமி தொடர்ந்தாள். ஆஸ்ரம வாழ்வு, அங்கிருந்து ஆரம்பித்தது. தந்தையும் மகளுமான பாவனையில், இருவரும் தம்தம் கடனைச் செய்தனர். தவமுனிவர் பண்பாடறிந்து, தனயை ஒழுகினள். இப்படியே உருண்டு பல ஆண்டுகள் ஓடின. பருவம் அடைந்தாள் பாவை ரேவதி.

மதிநலம் மிக்கவர், சுவாயம்பு மனு. அவர் பேரன் விக்ரம சீலன். காளிந்தியை மணந்த அவன் வாழ்க்கையில், துர்த் தமன் எனும் ஒரு தூயோன் தோன்றினன். சூரியகுலத் தோன்றலான துர்த்தமன், ஒருநாள் காட்டில் புகுந்தான். வேட்டை யாடினான். மாலைநேரம் ஆயது. நகர் நோக்கித் திரும்பினன். இடைவழியில், பிரமுசர் ஆஸ்ரமம். அவரைச் சேவிக்க ஆவலித்தான். உள் புகுந்தான். இன்ப முனிவர் அங்கு இல்லை.

இருந்த ரேவதி எதிர்ப்பட்டாள். காரிகையின் கட்டழகு, கண்டதும் அவனைக் காதலிக்கச் செய்தது. எனக்கென்றே பிறந்தவளே! பிரியே! என்று, வாய் தவறி வார்த்தை பிறந்தது.

திடுக்கிட்டது மனம். என்ன தவறு செய்தேன் என்ற ஏக்கம் எழுந்தது. தலை குனிந்தான். எங்கே முனிவர்? என்றான்.

· மற்றவர்தம் துன்புணர்ந்து, மனமுருகும் மேலோர்கள்,
பற்றுமிக்குத் தம்உணவைப் பகுத்துண்ணல் செய்வாரே.

நாணித் தலைகுனிந்த நங்கை, அக்கினிச் சாலையுள் அமர்ந்துளர் என்ற அளவு, செய்தி கூறினள். விறுவிறு என்று துர்த்தமன் அங்கு விரைந்தான். பயபக்தியுடன், முனிவரது பாதம் பணிந்தான்.

வா அப்பா! வா! அக்கினித்தேவர், உன் வருகையைச் சிறிது முன்தான் அறிவித்தார். ரேவதி உன் மனைவியாவள் என்றும் உணர்த்தினர். ஆதலின், என் மகளை இன்றே நீ ஏற்றுக்கொள் என்றார் பிரமுசர்.

ஸ்வாமி! கவின்மிக்க தங்கள் மகளைக் கண்டேன். பிரியே! என்று அவசரப்பட்டு அழைத்தேன். அது, தவறு அல்ல என்று இப்போது அறிகிறேன். எல்லாம் ஈஸ்வர சித்தம் என்று உணர்கிறேன் என்று, உள்ளம் உருகி உரைத்தான் துர்த்தமன.

திருமண ஏற்பாடுகள், துரிதம் ஆயின.

அப்பா! ரேவதியன்றுதானே திருமணம் என்று, வெட்கத்தொடு மகள் வினவினள்.

அம்மா! மணநாள் கணிக்க, வேறு நட்சத்திரங்கள் இருக்கின்றன. அந்த ரேவதி மண்டலம், இன்று விண்ணில் இல்லை. அது வானில் மலராதபோது, அந்நாளில் நன்மணத்தை எப்படி நடதுதுவது?

அப்பா! தவமுனிவர் ஒருவர், தரையில் ரேவதியைத் தள்ளினார். தாங்களும் அவர்போல், ஒரு தவசிதானே! உலகையே படைக்கும் ஆற்றல், தவசக்திக்கு உண்டு என்கின்றார் உலகத்தார்.

நல்லார்கள் சார்(பு), என்றும் நயந்துகொள எண்ணுதார்,
கொல்லத் துணியும் கொடுமனத்தர் போல்வாரே.

தாங்கள் திருவுளம் பற்றினால், விழுந்த ரேவதி மண்டலம், விண்ணில் ஏறி விளங்காதோ? நன்மணம் அந்நாளில் நடந்ததாயின, என்போலும் இன்புறுவார் இல்லை எனருள் ரேவதி.

உடனே பிரமுசர், பிரமராம்பிகையைச் சிந்தித்தார். அகமுகமாகி வந்தித்தார். சூரியனது அண்மை ராசியில் இருக்க வேண்டிய ரேவதியை, தனிப்பெரும் சௌரமார்க்கத்தில் தாபிக்காமல், சந்திர மார்க்கத்தில் நிறுத்த நினைத்தார். சந்திர மானத்தை அனுசரித்து, விண்ணில் அந் நட்சத்திரம் விளங்கச் செய்தார். அதே நாளில், துர்த்தமனுக்கும் ரேவதிக்கும், நன்மணம் இனிது நடந்தது. வாழ இருக்கும் தம்பதிகள், முனிவரை வணங்கினர். ஆசி கூறினர் அருந்தவர்.

உத்தம மக்கள் உங்கட்கு உதிக்க வேண்டுமேல், அம்பிகையை ஆராதியுங்கள்! பகவதி மகிமையை, தேவி பாகவதம் விரிவாகத் தெரிவிக்கின்றது. அதைச் சிறக்கப் பாராயணம் செய்யுங்கள்! நினைத்தவை யாவும் நிறைவேறும். பர்த்தாவிற்கு ஏற்ற பத்தினியாய், ரேவதி! நலமுற வாழ்க்கை நடத்துவையேல், இறுதி நாளில், பழையபடி நட்சத்திர தேவதையாகி, விண்ணில் மின்னி விளங்குவை! வாழ்க நீங்கள் என்று மேலும் வாழ்த்தினர்.

இணங்கி வணங்கிய தம்பதிகள், தம் ஆட்சி நகரை அணுகினர். செங்கோல் இனிது செலுத்தினர்.

ஒரு நாள் லோமச முனிவர் வந்தார். அவர் ஆதரவுடன், எத்தனையோ பிறவிகளில் எழுந்த புண்ணியம் இன்று வந்து கைகொடுக்க, வாமையை நாள்தோறும் வழிபடலாயினர்.

ஆளும் முறையறியா ஆட்சியரால், மக்கள்தாம்
மாளும் துயரெய்தி மங்குவதும் கண்டாமே.

நவாட்சரி மந்திரத்தால் ஓமம் எழுப்பினர். குமாரி வழிபாடு, வடுக ஆராதனை யாவையும் வளர்த்தனர். தேவி பாகவதத்தைத் தினமும் ஓதினர்.

அம்பிகை அருளால், ரேவதி கருப்பம் எய்தினள். நாளும் கோளும் நலம்செய் நாளில், பிறந்தது ஒரு பிள்ளை. ரேவதி மகன் என்று நினைவிருக்க, அப் பிள்ளைக்கு ரைவதன் எனும் பெயரை இட்டனர்.

ரைவதன் ஆட்சிக் காலத்தில், தேவி வழிபாடு எங்கும் இனிது எழுந்தது. அதன் மூலம் துன்பமே இன்றி, எங்கும் மக்கள் இன்புற்று வாழ்ந்தனர்.

அந் நினைவு காரணமாக, இன்று நிகழும் எந்தப் புண்ணியச் செயல்களிலும், ரைவத மன்வந்த்ரே என்று சங்கற்பிக்கும் செய்தி, தொடர்ந்து நடந்து வருகிறது.

ஒரு முனிவர் தவசக்தி, வித்தக ரேவதி ஆட்சியை வீழ்த்தியது. மற்றொரு முனிவர் தவசக்தி, வீழ்ந்த ரேவதியை, உம்பர் சென்று தங்க உயர்த்தியது. எனவே, ஆஸ்திக நுட்பத்தை அறிந்து, தூயவராகி, வாக்கு மனம் காயத்தால் தெய்வ வழிபாடு செய்பவரை, நாளும் கோளும் நாளும் வணங்கும் என்பதை, இந்த வரலாறு கொண்டும் அறியலாம் அல்லவா !

வாழ்க தேவிதாஸர்கள் !

ஓம்.

மூத்த வயதினிலும், மோகம் சிலர்க்குளது ;
வீத்த கலிக்கொடுமை, வேறென்ன பேசுவதே ?

காளைக் குமரேசன்

(கி. வா. ஜகந்நாதன்)

வள்ளிபதம் பணியும் வேளைப் பணியும் தவம் தமக்குக் கிட்டியதைப் பெருமிதத்துடன் பேசுகிறார் அருணகிரிநாதர். அவனைப் பலபல கோலங்களில் கண்டு வழிபடலாம். இளங் குழந்தையாகவும், பாலனாகவும், கட்டிளங் காளையாகவும், தண்டபாணியாகவும், ஒருமுகமுடைய இளங் குமரனாகவும், ஆறு முகமுடைய அண்ணலாகவும், தேவ சேனாபதியாகவும், பார்வதி குமரனாகவும், வள்ளி மணாளனாகவும், குமரகுருபரனாகவும் கண்டு இன்புறலாம்.

இங்கே, அருணகிரியார் வள்ளி மணவாளனைக் கண்டு பணிவதைச் சொல்கிறார். பேரழகு படைத்த வள்ளிக்கு ஏற்ற கட்டிளங் காளையாக முருகன் திகழ்கிறான். ஆகவே வள்ளி நாயகன் என்ற நினைவு வரும்போது அவனுடைய அழகும் ஆண்மையும் ஒருங்கே புலனாகின்றன. மிடுக்கும் எடுப்பும் தெளிவாகின்றன. வீறும் வெற்றியும் விளங்குகின்றன.

அவனைக் காளைக் குமரேசன் எனக் கருதித் தாளைப் பணிந்தாராம்.

காளைக் குமரே சனெனக் கருதித்
தாளைப் பணியத் தவமெய் தியவா!

முருகனைக் காளைக் குமரேசனாகப் பணிவதனால் பயன் என்ன? வள்ளிநாயகிக்கு அந்தக் கோலம் பயன் தரலாம். நமக்கு என்ன பயன்?—இவ்வாறு எண்ண இடம் உண்டு. முருகன் செய்த திருவிளையாடல ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வோர் உள்ளுறை உடையது. அந்த உள்ளுறையினால், அவனைப் பணியும் அன்பர்கள் இன்ன இன்ன நலம் அடைவார்கள்

உட்பகை கொண்டு, உடன்சேர்ந்து வாழ்பவன்
நட்பென்றும் ஆபத்தாம்; நட்டம் பலவுறுமே

என்ற உண்மை புலனுகும். ஆதலின் வள்ளி திருமணத்தின் உள்ளுறையை உணர்ந்தால், காலைக் குமரேசனுக வைத்துப் பணிவதனுல் உண்டாகும் பயன் தெரியவரும்.

இறைவன் வள்ளிநாயகியைத் தானே சென்று தடுத்தாண்டான. இதனுல் அவன் பெருங்கருணை வெளியாயிற்றெனபதை முன்பு பார்த்தோம். ஒருவகையில் ஆன்மாக்கள் யாவும் வள்ளிநாயகிகளே. *பிரபஞ்ச மென்பது பெருங்காடு.* அங்கே காமம் முதலிய பொல்லாத விலங்குகள் உழலுகின்றன. ஆணவம் என்ற யானை பிளிறுகிறது. மாயை என்ற இருள் படர்ந்திருக்கிறது. உணர்ச்சியற்ற மக்களாகிய மரங்கள் அடர்ந்துள்ளன.

இஙகே ஐம்பொறிகளாகிய வேடர்கள் உலவுகிறுர்கள். அவர்களுக்குத் தலைவன் மனமென்னும் நம்பிராசன். அந்த மனத்தோடு இணைந்து ஆன்மாவாகிய வள்ளி வாழ்கிறுள். ஐம்பொறிகளோடு ஒன்றி வாழ்வதே வாழ்வாக இருக்கிறுள். தினை புன்செய்த் தானியம்; அது சிற்றின்பத்தைக் குறிப்பது. அற்ப போகத்தைப் பாதுகாப்பதே தொழிலாக வாழ்நாளைக் கழிப்பது ஆன்மா. வள்ளி புன்செய்த் தானியத்தைக் காவல் புரிவதே தொழிலாக வாழ்கிறுள்.

குருநாதன் மனிதனைப் போன்ற கோலத்தில் வருவான். அவனை இனம்கண்டு கொள்ளாமல் புறக்கணித்தால் பயன் கிடைக்காது. ஆயினும் அவன் விடமாட்டான். பல சோதனைகளைச் செய்து ஆட்கொள்வான். *வள்ளிநாயகியையும்* வேறு கோலம் புனைந்து வந்து சோதித்துப் பிறகு ஆட்கொண்டான் இறைவன்.

வள்ளியுடன் திருத்தணிகை மலைக்குகையில் இருந்து இன்புற்றுன் முருகன. தணிகை என்பது எல்லாம் தணிந்த இடம் என்னும் பொருளுடையது. கருவிகரணங்கள் செய

உலகின்பம் நோயுற்றுர்க் கில்லை, உணர்ந்து
கலகலப்பு நேராமுன், காப்பவரும் உள்ளனரே.

லொழிந்த மோன ஞானப் பரவெளியிலே இறைவன் ஆன்மா வுடன் கலந்து இன்பமருள்வான்.

ஆதலின் முருகனைக் கானைக் குமரேசன் என்று தியானம் செய்யச் செய்ய நாம் வள்ளிநாயகி ஆகிவிடுவோம். உடம்பால் ஆணாக இருந்தாலும் உயிரால் பெண்ணாகிவிடுவோம். நான் செய்தேன் என்ற அகந்தையும் மிடுக்கும் ஒழியும். நான் என்று மார்தட்டும் உரிமை நமக்கு இல்லை, அவனுக்கே உண்டு எனறு தெளிவாகும்.

உயிரிலே பெண்மை வந்தால் பக்குவம் வரும். பருவம் வந்த மங்கையே மணாளனுடைய இன்பத்தைப் பெற இயலும். சீவபோதம் அடங்குவதே உயிருக்கு மங்கைப் பருவம். அப்போது இறைவன், "ஏக போகமாய் நீயும் நானுமாய் இறுகும் வகை பரமசுகம் அதனை" அருள்வான்.

இந்த இன்பத்தை லட்சியமாக உடையவர்கள் முருகனை வள்ளி நாயகனாக உபாசிப்பார்கள்; கானைக் குமரேசனாகக் காதல் புரிவார்கள். அருணகிரியார் அந்த நிலையையே இந்தப் பாட்டில் சொல்கிறார்.

> கானைக் குமரே சனெனக் கருதித்
> தானைப் பணியத் தவமெய் தியவா;
> பானைக் குழல்வள் ளிபதம் பணியும்
> வேனைச் சுரபூ பதிமே ருவையே.

[தலைப்பாளையை அணிந்த கூந்தலையுடைய வள்ளி நாயகியின் அடியைப் பணியும் செவ்வேளை, தேவர்களுக்குத் தலைவனாகிய மேருமலை போன்ற முருகனை, கட்டிளங் கானை யாகிய குமரேசன் என்று கண்டு தியானித்துப் பணிவதற்கு ஏற்ற வகையில் எனக்கு முன் செய்த தவப்பயன கிடைத்த வாறு என்னே!] (தொடரும்)

அன்பிலர் தம்பால் பிணங்குவ(து) ஆகாது ;
துன்புறுத்தும் அன்னார், தொடர்பறுதல் நல்லதரோ

மணம்

(C. M. பரமானந்தம்)

மனமாயை யேமாயை மாயை மயக்க
மனமாயை தான்மாயம் மற்றொன்று மில்லை
பிணமாயம் வேண்டாம் பிதற்றவும் வேண்டாம்
தனையாய்ந் திருப்பத் தத்துவந் தாமே.

என்றார் திருமந்திர ஆசிரியர் திருமூலர் பெருமான். மற்றும் அவரே,

சிந்தைய தென்னச சிவனென்ன வேறில்லை
சிந்தையி னுள்ளே சிவனும் வெளிப்படும்
சிந்தை தெளியத் தெளிய வல்லார்கட்குச்
சிந்தையி னுள்ளே சிவனிருந் தானே.

என்றும் கூறியுள்ளார்.'

இதனையே

ஆத்மைவஹ்யாத் மனோபந்து ராத்மை வரிபுராத்மன :

(தனக்குத் தானே மித்துருவும், தானே சத்துருவும் ஆவான்) என்று கூறியுள்ளான் கீதாசாரியன.

இவற்றினின றும் பெறபபடுவது யாதெனின், மனந்தான் எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் என்றும், மனமே நமக்கு சத்துருவும் மித்துருவும் ஆகும் எனறும், மனதையும், அதன் இயல்பையும், நன்முக அறிந்து நம் வசப்படுத்திக் கொண்டால் யாதொரு துனபமும் இன்றி நிர்ப்பயமாக வாழலாம் என்பதே.

நானும் எனது மைத்துனரும், ஒருசமயம் ஒரு மகாத்மாவைப் பார்க்கப் போயிருந்தோம். என்மைத்துனர், தற்கால இளைஞர் பலரைப்போல், பழமைகளை, இவையெல்லாம் கேட்டுக்

நாக்குழறப் பல்கழன்று, கண்மங்கும் நாளினும்,
ஆக்கைக்(கு) அழகா, அணிபுனைவா ரும்உளரே.

கேட்டுப் புளித்துப் போனவை. தற்கால ரீதியில் ஏதாவது சொல்லுங்கள்' என்பவர். இவர் சுவாமிகளைச் சில கேள்விகள் கேட்டார். சுவாமிகள் இவர்போக்கைத் தெரிந்துகொண்டு, அதற்குத் தக்கவாறு பின்வரும் விஷயங்களைச் சொன்னார்.

'உலகத்தில் உள்ள பல சாஸ்திரங்கள், புராணங்கள், கலை ஞானங்கள், (ஸையன்ஸ், அரசியல்) இவை எல்லாம் எங்கிருந்து வந்தன என்பதை நீர் அறிவீரா? இவையெல்லாம் மனிதன் உள்ளத்தில் இருந்து வந்தன: இந்த உள்ளம் எங்கிருக்கின்றது, எத்தன்மையது என்பதை, தினம் தினம் உங்களுக்குள்ளேயே பாருங்கள். அப்பொழுது, எல்லா ஞானங்களும் உங்களுக்குள்ளேயே புலபபடும் என்றார். அவர் பின்னும் கூறியதாவது:—ஒரு வஸ்துவைப் பார்க்க வேண்டுமானால், பார்க்கபபடும் அவ்வஸ்துவும், பார்க்கும் கண்களும் இருந்தாலும், ஒளி அவசியம். ஆனால் நாம் மனக்காட்சியிலும், கனக் காட்சியிலும், பல பொருள்களைக் காண்கின்றோம். இவ்வித காட்சிகளுக்குக் காரணமான ஒளி, நம்முள் எங்கே இருக்கினறது என்று கண்டு ஒளிந்து கொள்ளுங்கள். அப்போது எல்லா உண்மைகளையும் உங்களுக்குள்ளேயே காணலாம் என்றார்.

மற்றும் 'எதைத் தெரிந்துக் கொண்டால், எல்லாவற்றையும் தெரிந்து கொள்ளலாமோ அதைத் தெரிந்து கொண்டு வா' என்ற பிதாவின் கட்டளையை ஏற்றுக் கொண்டு, புத்திரன் பல இடங்களிலும் சென்று, பிரம்ம வித்தையைத் தெரிந்து கொண்டு வந்தான் என்று உபநிஷத்து கூறுகிறது.

ஆதலால் மனம்தான் எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் என்றும், இந்த மனதை நன்றாக அறிந்து. அதை நம் வசப்

புதுச்செல்வம், கல்வி, புகழ்கருதி முன்னேறி,
மதியாதார் தம்மிடத்து, வாய்திறப்ப(து) ஆகாதே!

படுத்தி, நல்வழிகளில் செலுத்தி, சாந்தியை நிலைநாட்டி வந்தால், அநத மனதின் உள் சுயம்பிரகாசமான நமது யதாஸ்வ ரூபத்தைக் கண்டு, மெய்ஞ்ஞானம் எனகிற பிரம்ம வித்தையைப பெறலாம் என்று தெரிகிறது.

இதனையே கீழ்க்காணும் பாடலின் கருத்தாக அமைத்துப் பாடப் பெற்றுள்ளது.

உன்னை நீயே பார்

உன்னை நீயே சற்றுப் பாரு—மனமே—உன்னிலே நீ களி கூரு
உன்னை யறியாமல் ஊருராய்ச் சுற்றியே, மன்னாதி மன்னரும்
[மலையச் செய்திட்ட நீ—உன்னைநீயே

எங்கும் இருப்பதும் நீயே—எல்லாப் பொருள்களும் நீயே
தங்கிக் களிப்பதும் நீயே—தயக்கம் அடைவதும் நீயே
—உன்னைநீயே

ஆவதழிவ துனனாலே—ஆக்கமும் கேடும் உன்னாலே
சாவும் பிறப்பும் உன்னாலே—சராசரம் யாவும் உன்னாலே
—உன்னைநீயே

சிவனொடு விஷ்ணுவும் உனனில்—சித்தரும் முத்தரும் உன்னில்
பவபந்தம் அறுபபதும் உன்னில்-பாவங்கள் மாய்வதும் உன்னில்
—உன்னைநீயே

இன்பமும் துனபமும் உன்னில்—ஏற்றமும் தாழ்வும் உன்னில்
பொன்பொருள் போகமும் உன்னில்—பொய்யல்ல மெய்யிது
[சொன்னேன்—உன்னைநீயே.

ஈரமிகும் உள்ளம் இல்லாதார் நட்பகன்று,
நாரம் மிகுந்து, நலம்பெற்ற ஞாலமிதே

இன்பமே எந்நாளும் துன்பமில்லை

(அன்பன்)

விடியற் காலம் நான்கு மணிக்கு, வைகறை என்று பெயர். கணித்த அந்நேரத்தில் கண் விழிப்பம். அப்படிப் பழக்கம் இல்லையே என்று அஞ்ச மாட்டோம். நாலைந்து நாட்கள் நாமே முயன்றால், அதன் பின் இயற்கையே நம்மை எழுப்பிவிடும்.

விழித்த பின், தெய்வமே! இதுவரை, சூனியத்தில் ஒடுங்கி யிருந்தேன். இன்றைய நாள்முழுதும், அந்தக் கரணம் தூய்மையாக இருக்க அருள்! என்று நினைப்பம். கை குவிப்பம்.

அதன் பின் சிறு தூய்மை செய்வம். பிறகு தந்த சுத்தி. கைகால் முகம் கழுவி, தனியிடத்தில் அமர்வம். விபூதி தரிப்பம்.

கடையவனேனைக் கருணையினால் கலந்து
 ஆண்டு கொண்ட
விடையவனே! விட்டிடுதி கண்டாய்?
 விறல் வேங்கையின் தோல்
உடையவனே! மன்னும் உத்தரகோச
 மங்கைக்கு அரசே!
சடையவனே! தளர்ந்தேன்! எம்பிரான்
 என்னைத் தாங்கிக் கொள்ளே!

என்று, பரனைப் பொருள் உணர்ந்து பாடுவம். நிறுத்தி நிறுத்தி, நினைந்து நினைந்து, உணர்ந்து உணர்ந்து, பாடப் பாட, உள்ளம் உருகும்; உடலின உறுப்புகள் யாவும், நெக்கு நெக்கு நெகிழும். இந்நிலையில், மலஜல விசர்ஜனம் தாராளமாகும்.

நிறையுடையார், என்றும் பொறுக்கும் நிலையர்;
நிறைவில்லார் சீறி நெடும்பகையா நீளுனரே.

மதமதப்பு அங்ஙிலையில் மாறிவிடும். உடல் சோர்வு யாவும் தீர்ந்துவிடும். உயிர் லேசு பெற்று ஒளிரும்.

அதன்பின், பரம அருள் வெள்ளம் இது என்று பாவித்து, பச்சைப் பயறு தேய்த்து, தூய நீராடுவம். அதன்பின் அனுட்டிப்பம்.

* கோளறு பதிகம், சண்முக கவசம் இரண்டையும், *பாராயணம் செய்வம். இறுதியில் சரண கமலாலயம்* திருப்புகழைப் பொருள் உணர்ந்து பாடுவம். வசதி யிருப்பவர்கள், திருமுருகாற்றுப் படையும் ஓதலாம். இயலாதவர்கட்கு, மேற் சொன்ன அளவு போதும்.

இறைவற்கு நிவேதித்தவைகளை உண்பம். பிறகு உத்*யோகத துறையில், நேர்மையொடு உறவு பூண்பம்.*

பகல் உணவும், பரனை நினைந்து உண்பம். மாலையில் நேரே வீட்டிற்கு வருவம். நீராடி நியதி செய்வம். அபிராமி அந்தாதியை, சிந்தித்துப் பாராயணம் செய்வம். அதன்பின் ஆலய சேவை. சிவபுராண சிரவணம். பஜனை முகம்.

இரவு வழக்கமான உணவு கொண்டபின், கைகால் அலம்பி, நீறணிந்து, படுக்கை விரித்து, சித்த சித்தியொடு இருந்து, சிவ சிவ சிவ சிவ என்று சிந்தித்து, தெய்வமே! நீயே துணை! என்று மானசிகம் செய்து, கிழக்கோ மேற்கோ தலைவைத்துப் படுப்பம்.

வீண் உறவுகளை விட்டிட்டு, நாள்தோறும் இங்ஙனம் ஒழுகும் நமக்கு, இறைவன் அருளால் ஒன்றும் குறையிரா.

---

* பொருள் விளங்கவில்லை என்று எவரும் எண்ணாதபடி, இந்நூற்கள், விரிவான உரையுடன அமிர்தவசனி காரியாலத்தில் கிடைக்கும்.

நட்பில்லார் முன்எதையும், நாடிப்போ தல்பிழையே;
வெட்டெனவே பேசுவர், வேதனைதான் மிச்சமரோ

அமைதி பொங்கும் வாழ்க்கையில், சிறக்கத் தங்கும் சிவாநந்தம்.

ஆண்டவன் அடிமையும் உடைமையுமான நம்மை, நாளும் கோளும் ஒன்றும் செய்யா !

இத்தகைய அனுட்டானம் ஒன்றும் இல்லாமல், தையில் என்னமோ கிரக கோளாறு என்று, பலர்மனம், டக்டக், டகடக் என்று தப்புத் தாளம் போடுகிறது. நாம் அவன் அடிமை; உலகம் அவனது உடைமை. நமக்கென்று சுதந்தரம் ஏது? பஞ்சமே ஆனாலும், பாரம் அவனுக்கு என்று இருப்பம் !

ஆக்குவான், காப்பான், இளைப்பை அகற்றுவான், அருள்வான் ஆகி, தாளத்திற்கு ஓசை கொடுத்த நாயகியுடன், அபய வரத கரம் காட்டி, இதய சிற்றம்பலத்தில் இருந்து, தாண்டவம் செய்கிறான் ஆண்டவன்.

"காக்கக் கடவிய நீ காவாது இருந்தக்கால், ஆர்க்குப் பரம்? அறுமுக ! வா !! என்று ஆர்வம் கொண்டு உணர்வால் அழைப்பம். வாழப் பிறந்த நாம், இப்படி இறைபணியாற்றி இன்புறுவம்.

பஞ்சப்பாட்டை என்றும் பாடாமல், கிடைத்தவரை திருப்தி யடைந்து, பொங்கல் நாளில், அன்பு பொங்க, தெய்வ அருள் பொங்க, பொங்கலோ பொங்கல்! பொங்கலோ பொங்கல்!! என்று போற்றுவம்! வாருமே பெருத்த பாருளீர்!

ஓம்.

உத்தமர்கள் நல்லியல்பை ஓத உயர்வு வரும்
பித்தர்களை எண்ணில், பிழையே பெருகுமரோ

THE DECEMBER FEAST OF BHAJAN.

The joy of the sacred feet of Skanda which the devotees of Tirupughazh seek to attain to, viz. to forget the "I", and to be ever conscious of the "all", to forget fractions to live in the whole, to realise the Poorna of Ananda in the uninterrupted awareness of Muruga within and all over, was the feast that awaited us at Tiruttani in the Annual Tiruppadi Vizha of the 31st December, 1961. Devotees filling up buses carried the name of the Lord and the glory of Tiruppughazh songs all over and the pilgrims progress starting from Madras Bus stand reached Tiruttani by about 1 A. M. Bhajans and Bakthi expositions entranced the audience and the grace of the Lord of Tiruttani accompanied the train of Buses back to Madras by the early dawn of the 1st day of the English New Year. The direct movement by train of the pilgrims to Tiruttani started by the special train at the Central Station at 7-10 A.M. on the 31st December carrying a large concourse of devotees drawn from all parts of the Madras State and Ceylon and elsewhere and reached Tiruttani Station at about 10 A. M. A huge assemblage

of Bakthas there greeted the arrivals at the Station. Distinguished Officers of the Railway, the Devasthanam and other important officers and commercial dignitaries and spiritualists joined the moving mass of Bakthi. Tiruppughazh Moni, Murugadas, Kunjumani, Sangu Subramaniam and various other Bakthas in numbers too long to enumerate here, led the procession with song and recitals of Tiruppughazh to the Soora Choultry. Arrivals from out of the Station were carefully catered to and the first scene of the celebrations stopped there to lend some respite to the wearied Bakthas. Close up at 5-30 P.M. the Padi Vizha, i.e., the pilgrims march with the Sacred Tiruppughazh outpourings of Sri Arunagiri began. The pilgrims numbered easily over a lakh or a lakh and a half and perhaps were the biggest concourse ever witnessed. Tiruppughazh Moni led himself the mounting assembly (but compelled to be led on a chair contrivance), Murugadas, Kunjumani and the leaders filled the hearts and thoughts of the huge assembly in strains of most charming pieces of Tiruppughazh. One can easily say that Murugadass was perhaps the chief energising soul that was able to guide and lead the huge congress. The police assistance was most appreciated

and even so the scouts, At the Mandapam,. Murugadass delivered the Tiruppughazh message of song aud soul for nearly two hours to more than a lakh of devotees, reaching at many points the highest altitude of God-love and God experience. With Mangalam the great festival ended. Numerous Bhajana Goshties attended and adorned the great festive Ceremonial celebration of God-love. At midnight, Tiruttani, down from the summit of the temple towers, was a blaze of effulgence—Brahma Jyothi of Upanishads. The memories of Sri Chaitanya who stayed on the Hill for some months and did Bhajan, were recalled by the songs and exposition of Sri Sangusubramaniam, the present day Krishna Chaitanya of our State.

Thiruppugazh Mani.

வெம்பவரு கிற்பதன்று, கூற்றம் நம்மேல் ;
    வெய்ய வினைப்பகையும், பைய நையும் ;
எம்பரிவு தீர்த்தோம் ; இடுக்கண் இல்லோம் ;
    எங்கெழில் என் ஞாயிறு ? எளியோம் அல்லோம் ;
அம்பவளச் செஞ்சடைமேல் ஆறு சூடி,
    அனலாடி, ஆன்ஐந்தும் ஆட்(டு) உகந்த
செம்பவள வண்ணர், செங்குன்ற வாணர்,
    செவ்வான வண்ணர், என் சிந்தையாரே !

No 1506
MILD SCENTED
ASOKA

Coffee

Ours for Quality

RAW ROAST OR GROUND

GANESH & Co., (MADRAS) LTD. MADRAS

நம்பிக்கைக்கும் நாணயத்திற்கும் உங்கள்
நன்மதிப்புப் பெற்ற நகை வியாபாரிகள்.

சுவர்ண மாளிகை

A. S. S. M. சோமசுந்தரம் செட்டியார் & Co.

தங்க நகைகள், வெள்ளிப் பாத்திரங்கள் வியாபாரம்.

124, தெற்காவணி மூலவீதி :: மதுரை

Tel: "FAITH" Estd: 1924. Phone: 113

குடை மார்க் பிநுயில்

(சிறந்த கிருமி நாசினி)

தயாரிப்பாளர்:

ஸ்பிரிட் வேர் ஹவுஸ்

49, சைடன ஹாம் ரோடு
சென்னை-3. டெலிபோன்: 33982

விநியோகஸ்தர்கள்:

கார் & கம்பெனி

1/6, செகின் லேன் பீச,
சென்னை-1. டெலிபோன். 22058

அமிர்தவசனி சந்தாதாரர்கட்கு வேண்டுகோள் :

பங்குனி மாதத்துடன் உங்கள் வருட சந்தா முடிவடைகிறபடியால், தயை கூர்ந்து சுபகிருது வருஷ சந்தாத் தொகையை அனுப்பும்படி ஞாபகப் படுத்துகிறோம். வி. பி. யில் அனுப்ப இயலவில்லை.

அமிர்தவசனி காரியாலயம் 54, பந்தர் தெரு, சென்னை-1.

Printed by V. Thirunavukarasu at the Rathnam Press (Branch)
65, Tirupati-Street, Madras-1.